

บทนำ

“คุณจักรจอตระตตรงลานฝั่งไหนคะ”

คำถามเปรียบประดุจกุญแจถูกปลดล็อก หนุ่มสาวเหลือบมองกันราวกับได้รับอิสระ หลังจากต้องทนเมื่อยหูเป็นเวลานาน ต่างก็ให้นึกสงสัยว่าเจ้าหน้าที่สวมยูนิฟอร์มสีขาวสะอาดที่ก้าวนำอยู่ข้างหน้าไม่เห็น้อยบ้างหรือไร เพราะตั้งแต่สัมผัสภาชนะจิตแพทย์เสร็จ ฝ่ายชั้นอาสาเดินลงมาส่งก็ตั้งต้นสาธยายเกี่ยวกับเครื่องมืออันทันสมัย ประสิทธิภาพของบุคลากร มาตรฐานการรักษา ยันเรื่องโรคภัยไข้เจ็บภายในโรงพยาบาลชนิดแทบไม่หยุดพักเลยสักนาที

“ส่งแค่ตรงนี้ก็พอค่ะ” คอลัมนิสต์สาวชิงตอบแทนช่างภาพหนุ่ม โดยไม่แสดงท่าทีให้คู่สนทนารู้ว่าอยากกระโจนหนีเต็มที ใบหน้าสวยคมซ่อนแวววาวในดวงตากลมใส เผยรอยยิ้มเป็นมิตรอย่างที่ทำเป็นประจำ ลังคมการทำงานสอนให้หล่อนปั่นยิ้มการค้าได้เก่งไม่แพ้นักธุรกิจมืออาชีพ

“ขอบคุณมากนะคะ ไว้หนังสือวางแผงเมื่อไรจะส่งมาให้ค่ะ”

“ยินดีค่ะ ถ้าทางกิ่งผกาต้องการข้อมูลเรื่องไหนเพิ่มเติม คุณแอมป์โทร.

หาดิฉันได้ตลอด ตามเบอร์รับนามบัตรเลยคะ สามารถติดต่อผ่านดิฉันได้
ทุกแผนก อืม อันที่จริงแผนกศัลยกรรมของเราก็กำลังได้รับความนิยมนะคะ”

“เอาไว้ถ้าต้องการข้อมูล ดิฉันจะติดต่อมาคะ” ฝ่ายได้รับข้อเสนอ
ตอบไว้ไม่ตรี นิ้วเรียวยาวประดับด้วยแหวนเงินลวดลายเก็บนามบัตรมาสอด
ลงในช่องกระเป๋า ปัจจุบันคอลัมน์ที่หล่อรับผิดชอบมีขอบเขตเนื้อหาคือ
เรื่องสุขภาพกับความงาม โดยเน้นการดูแลตัวเองแบบธรรมชาติมากกว่า
แนะนำข้อมูลสถาบันความงาม

อมลรดาหิบนามบัตรของตนเพื่อแลกกันตามมารยาท แต่ยังไม่ทัน
จะส่งถึงมืออีกฝ่าย แรงแปะทะพลังทำกระดาดขาใบเล็กปลิวหลุดมือ ร่างโปร่ง
บางเซเล็กน้อย เศรหะที่ที่ดีที่จักรพลช่วยประคองเอาไว้ทันหว่างที่

“ขอโทษ...ขอโทษครับ”

ขณะที่หมดกำลังงุนงง ชายศิระะเส้นพุงพลุกก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาโค้ง
คำนับ ก่อนจะยอบตัวลงคว่ำอะไบบางอย่างจากบนพื้น ครั้นก้มมองตามจึง
พบสาเหตุ เด็กหญิงตัวซิดผมมในชุดผู้ป่วย หน้าตาประพิมพ์ประพายกับ
ชายผู้นั้นคืนหนีพัลวัน สองแก้มเปรอะเปื้อนด้วยคราบน้ำตา ร้องไห้แวง
ตะโกนบอกว่าไม่ยอมโดนฉีดยาตั้งลันจนผู้คนพากันหันมอง

“ซู...” คอลัมน์นิสต์สาวขยับไปทิ้งตัวลงนั่งไกลี้ๆ พลาญยกนิ้วชี้ตะ
ริมฝีปาก

ท่าทีของหล่อนทำให้หนูน้อยชะงักอาการสะอื้น ครู่เดียวหล่อนจึง
เลื่อนมือออกซ้าๆ เคลื่อนไหวนิ้วทั้งห้านุ่มนวล เพื่อเรียกสายตาของหนูน้อย
กระทั่งหยุดมือตรงกระเป๋าเป้

“หนูรู้จักนางฟ้าไหมคะ”

เจ้าของเสียงงอแงพยักหน้าหงึกๆ “คุณนางฟ้าจ๋วย”

“ใจดีด้วยน้ำ” อมลรดาหลอกล่อ รูดชิปหิบบตุ๊กตาสีหวานขนาด
ประมาณฝ่ามือออกมาอวด

“นางฟ้า”

“ใช่แล้ว นี่ก็คือคุณนางฟ้า เธอจะคุ้มครองเด็กดี หนูเป็นเด็กดีไหมคะ”

“เป็นเด็กดี”

เมื่อเรียกความสนใจได้สำเร็จ ลำดับต่อไปไม่ใช่เรื่องยาก เด็กน้อยตอบเหมือนละเมอด้วยสายตามัวจจ่ออยู่กับตุ๊กตา คงเป็นความจริงที่ว่าไม่มีเด็กคนใดในโลกปฏิเสธของเล่น ขนม และลูกอมแสนอร่อย

“ถ้าอย่างนั้น...คุณนางฟ้าจะอยู่กับหนู คุ้มครองหนูนะคะ”

“หนูจะหายเจ็บไหมคะ”

คำถามง่าย ๆ แต่ตอบยากของเด็กน้อยสร้างความสะเทือนใจแก่บรรดาผู้ใหญ่ กระนั้นคนมากกว่าก็ไม่อาจแสดงท่าทีกังวล ด้วยเกรงว่าเด็กจะยิ่งกลัว สิ่งเดียวที่ทำได้คือมอบรอยยิ้มแจ่มใสเพื่อให้หัวใจดวงน้อยๆ มีกำลังใจ

“พาคุณนางฟ้าไปหาคุณหมอด้วยสิคะ คุณนางฟ้าเก่ง คุณหมอเองก็เก่ง หนูจะต้องดีขึ้นแน่ๆ ถึงตอนนั้นจะได้วิ่งปร๋อกว่าตะกิ้งซะอีกนะ แล้วหนูก็จะได้เล่นอะไรอีกเยอะแยะเลย คุณนางฟ้าเป็นกำลังใจให้หนูนะคะ”

มือเล็กๆ แอบอกรับ ‘คุณนางฟ้า’ ที่พี่สาวใจดียื่นให้ เด็กหญิงกอดมันเอาไว้ด้วยความดีใจ น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว สิ่งทดแทนคือรอยยิ้มที่ทำให้คนเป็นพ่อพลอยยิ้มตามด้วยความโล่งอก เขาค้อมศีรษะขอบคุณซ้ำๆ จนอมลรดาดต้องก้มศีรษะตามอยู่หลายครั้ง สองฝ่ายโอบกอดกัน ความอบอุ่นระหว่างพ่อกับลูกชวนให้หญิงสาวคิดถึงอดีตจับใจ

“แอม” ช่างภาพหนุ่มยื่นมือมาสะกิดเรียก

“ไปเดี๋ยวนี้แหละพี่จ้กร”

“ไม่ใช่เว้ย นามบัตร”

“จริงด้วย หล่นไปไหนแล้ว” อมลรดาหันซ้ายหันขวา ครู่เดียวก็ถูกคู่หูดึงให้หันหลัง

กระดาศไปเล็กถูกยื่นมาตรงหน้าด้วยมือของใครคนหนึ่ง พอไล่

สายตาจากนิ้วเรียวยาวผ่านแขนแข็งแรงด้วยกล้ามเนื้อ กระทั่งสบประสานกับดวงตาดูเรียวคมก็ชะงัก นัยน์ตาสีนิลคู่นั้นให้ความรู้สึกอ่อนโยน แต่กลับสัมผัสได้ถึงอำนาจอย่างประหลาด บุคลิกของผู้ชายตรงหน้าสง่าแลภูมิฐาน ใบหน้าคมคายแต่มีรอยยิ้มเล็กน้อยอย่างชวนมอง

แปลก ทำไมถึงกลับคล้ายคลึงคลานักนะ ทั้งที่มันใจว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

“ไม่รีบรีบไปละคะ”

เสียงหวานติดจะห้วนเอ่ยแทรก ตอนนั้นเองนักเขียนสาวเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีใครอีกคนยืนเฝ้าอยู่ทางด้านหลังของชายหนุ่มแปลกหน้า ซึ่งพอฝ่ายถูกมองข้ามก้าวมายืนเคียงข้างสูง อมลรดาก็แทบตึงภาพของสตรีวัยกลางคนผู้เย่อหยิ่งซ้อนทับขึ้นมาทันที แน่ละว่าครั้งนี้ไม่ต้องเสียเวลานักนาน หล่อนก็จดจำได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“ขอโทษนะครับ คุณ...นามสกุลอรุณบดินทร์?”

“แค่นามสกุลเหมือนกันเท่านั้นเองค่ะพี่กลาง”

อมลรดากลอกตา เมื่อสาวหน้าหวานซึ่งตอบดักคอราวกับจู่ๆ เกิดอาการความจำสั้นกะทันหัน

“อรุณบดินทร์เป็นสกุลใหญ่ ย่อมมีพวกปลายแถวที่ไม่เคยรู้จักมักจี่กันเป็นธรรมดา เหมือนต้นไม้มีกาฝากแฝงอยู่โดยไม่รู้ตัวไงคะ อู๋ย! ฉันแค่เปรียบเทียบให้เห็นภาพนะคะ ไม่ได้ตั้งใจจะเสียมารยาทว่าใคร” ใบหน้าหวานหันไปทาง ‘กาฝาก’ น้ำเสียงยามเอื้อนเอ่ยฟังละมุนละไม ทว่าเคลือบไว้ด้วยยาพิษ

อมลรดารับรู้ถึงความทำหายจึงข่มอารมณ์ขุ่นมัวซ่อนภายใต้รอยยิ้มเยือกเย็น มีหรือจะแปลเจตนาไม่ออกกว่าอีกฝ่ายกำลังกระหน่ำดูหมิ่นไปถึงบุพการีด้วย ซึ่งนี่เป็นข้อเดียวที่ไม่กล้าให้อภัย!

“ไม่เป็นไรค่ะคุณหวาน อู๋ย! เผลอเรียกซะได้ เห็นคุณหน้าตาหวานดี คงไม่บังเอิญชื่อนี้จริงๆ หรอกเนอะ”

เจ้าของชื่อจ้องเขม็ง เมื่อโดนโต้ตอบนิดๆ แต่หน้าพองจะทำให้คนยืน
เคียงสงสัย

“ฉันเข้าใจละว่ามารยาทของคนเราไม่เท่ากัน บางคนไม่ควรค่าให้
ถือสาหาความ อันที่จริงกาฝากอาจมีค่ากว่ากิ่งก่าที่เกาะอยู่บนต้นไม้เหมือน
กัน แต่กลับเซ็ดหน้าชูคอหลงตัวเอง โดยเกล้งลืมไปว่าที่อยู่สูงได้เพราะเกาะ
เกี่ยวคนอื่น คงเพราะแบบนี้ละมังคะ บางครั้งเจ้าของต้นไม้ถึงยอมปล่อยให้
ให้กาฝากเจริญเติบโต แถมถ้าให้เลือกรักก็ยังไม่เห็นว่ากำจัดกาฝากหรือกิ่งก่า
ทิ้ง ความยากง่ายมันผิดกัน กิ่งก่าแน่แค่เขี้ยวที่เดี๋ยวก็กระเด็นตกลงมาแล้ว”

จักรพลกระตุกมุมปาก นึกอยากปรบมือให้แก่ ‘มาด’ ที่นานครั้งจะ
ได้เห็นของเพื่อนรุ่นน้อง

“ขอบคุณที่เก็บให้คะ” คอลัมน์นิสต์สาวแสรังโปรยยิ้มใส่ผู้ชายตรง
หน้า แล้วรับนามบัตรคืนมา คาดตาได้จากท่าที่หวงจนออกนอกหน้าของ
วิมลมณี ว่าเขาจะต้องมีความสำคัญ

อย่างไรก็ตาม หล่อนหมดความสนใจแล้ว ร่างโปร่งบางจึงหันไปยื่น
นามบัตรให้แก่ผู้ที่ตั้งใจจะมอบให้ตั้งแต่แรกพร้อมกับเอ่ยคำลาสั้นๆ จาก
นั้นพยักพืดเรียกจักรพลมุ่งสู่ประตูทางออก โดยไม่ล่วงรู้เลยว่าทั้งคู่จะ
ต้องย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง ด้วยสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดจุดหักเหครั้งใหญ่
ในชีวิต!

๑

รถเอสยูวีสภาพสมบูรณ์ฉบับเคลือบเงาอย่างเงางาม สารถีผิวปาก
ฮัมเพลง อารมณ์ดีเสียจนผู้ร่วมทางชำเลืองมองด้วยความแปลกใจ เพราะ
ปกติถ้ารถติด ฟังด้วยอากาศร้อนแบบนี้ หนูหมาดเซอร์ต้องบ่นมากกว่า
จะสุนทรีย์

“โอ้โฮ ถึงขั้นร้องเพลงลูล่า ฤทธิ์กัญชายังไม่หมดเทรอปี่จักร”

“หาคะรางให้ฉันแล้วไหมล่ะ สะใจต่างหากเว้ย แกตอบโต้ซะมันก็ดี”

“ชอบใจขนาดนั้นเลย”

“เออสิ อาหลานคุณนี่นะได้ใจ พอเห็นแกยอมาละข่มได้ข่มเอา โดยเฉพาะยายหลานสาวนี่หนักข้อขึ้นทุกที เรื่องเข้ามาอาศัยอยู่บ้านใหญ่ยังไม่เท่าไร แต่ไอ้ที่ดันปากเก่งปากดีนี่มันน่ารัก พุดจาแต่ละคำ ถ้าคนอื่นไม่รู้คงนึกว่าเป็นหลานแท้ๆ ของอรุณบดินทร์ ดูท่าจะลืมไปนะว่าคนที่ตัวเองด่าอยู่ป่าวๆ ต่างหากเป็นผู้มีสิทธิ์โดยชอบธรรม”

อมลรดายกไหล่ เข้าใจถึงความขุ่นเคืองของคุณู ด้วยความที่ทั้งคู่อาศัยอยู่ริ้วบ้านติดกัน เติบโตมาด้วยกันเสมือนพี่น้อง จักรพลจึงรับรู้ถึง

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของหล่อน ทั้งส่วนที่ได้รับการบอกเล่าด้วยความไวเนื้อเชื้อใจ ทั้งส่วนที่รู้โดยบังเอิญ ซึ่งทั้งหมดถูกเก็บเป็นความลับ กระทั่งปัจจุบันพ่อแม่ของเขาย้ายไปเปิดกิจการอยู่ต่างประเทศ คู่สามีภรรยา ก็ยังไม่ล่วงรู้ถึงเรื่องราวเบื้องลึกในตระกูลอรุณดินทร์ นั่นทำให้อมลรดาวเนื้อเชื้อใจพี่ชายออกไปสู่ผู้นี้เสมอมา

แน่นอนว่าจักรพลเคยเจอฤทธิ์เดชของชกรกับวิมลณีนองกับตัวล่าสุดคือตอนทั้งคู่ไปทำงานด้วยกันที่โรงแรมแห่งหนึ่งย่านรัชดา คุณอาสุดที่รักของวิมลณีนำเรื่องนี้ไปตีไข่ใส่ลิกลายเป็นหนังสือคนละม้วน ตลกร้ายตรงคุณหญิงโพลินเชื่อ ผู้เป็นย่าบ้าจี้ตามศรีสะเก้าคนโปรดถึงขนาดเรียกหนุ่มสาวเข้าไปอบรมเสียจนหูชา ซึ่งนั่นมันบ้าชัดๆ!

หล่อนกับจักรพลอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เล็กยันโต นอกจากรื้อบ้านติดกัน ทั้งคู่ยังทำงานสายเดียวกันด้วย เรียกได้ว่าพบบหน้ากันบ่อยกว่าสมาชิกครอบครัวเสียอีก ถ้าแค่อยากทำเรื่องเสื่อมเสียคงไม่ต้องนัดแนะเข้าโรงแรมให้สิ้นเปลืองหรอก

“ทำไปได้ละพี่จักร ชินปะทะบ่อย สงสารคนที่ต้องรับเคราะห์หนักกว่าแอมนะสิ”

“ก็จริงวะ เจ้คุณนายเล่นปริตที่ก็กดดันก้องที”

“แอมถึงได้พยายามไม่ถือสาไง ยกเว้นปากเปราะลามปามถึงพ่อกับแม่ ถ้าเส้นกันเกินไปแอมก็ไม่ทนหรอก นี่พ่อชชาตายไปตั้งกี่ปีแล้ว ยังจะด่ารดกระดุกคนตายกันอยู่ได้ น่าสมเพชชะมัด ขอบยกตนอวดอ้างไปถึงต้นตระกูล ฐานะ การศึกษา สารพัดจะคุยโว แต่กลับไม่สงวนท่าทีให้สมกับที่เรียกตัวเองว่าผู้ดี”

“เปลือกสวยก็ต้องอวดกันหน่อยสิว่า ว่าไปฉันซักสงสัย”

“อะไร”

“คุณหวานแค่รักคุณอามากหรือไม่ค่อยจะสังเกตสิ่งกาะอะไรเลย”

“หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่ผู้ใหญ่”

“อ้อ เธอย้ายมาอยู่บ้านใหญ่ตั้งหลายปีแล้วนะ แถมอาศัยอยู่บนตึกเดียวกันอีกต่างหาก สอดรู้สอดเห็นได้ง่ายกว่าพวกอยู่แยกบ้านอย่างครอบครัววาเดือนของแกตั้งเยอะ ไอ้ที่ถูกลักขโมยผิดๆ ใส่หัวนะไม่แปลกหรอก แต่ไอ้ที่ยังเชื่อเรื่องบิดเบือนจนบิดเบี้ยวแบบไม่ลืมหูลืมตานี้สิแปลก ข้ามเรื่องความฉลาดไป ฉันว่าก็ยังขาดความเฉลียวอยู่ดี”

“อาจเป็นเพราะใกล้ชิดกับป่าบัวมาก แล้วก็คงตั้งใจมากด้วย พอถูกกรอกหูซ้ำๆ ว่าแม่พยายามเข้าหาลุงขจร คุณหวานเลยมัวอคติจนหูตาฝ้าฟาง บางทีก็น่าสงสารเธอเหมือนกันนะ”

“ตรงไหนวะ”

“ตรงที่กางปีกปกป้องป่าบัวจนเลือดไหลไปอยู่ที่ปีกหมด เวียนขึ้นไม่ถึงสมองไง”

จักรพลหัวเราะ “นี่ถ้ารู้ความจริงคงเจ็บ”

“แต่คุณหวานไม่จำเป็นต้องรู้ อันที่จริงไม่จำเป็นต้องยุ่งเลยด้วยซ้ำ อยากร่างงานในสินบดินทร์ก็ทำไปสิ ต่อให้ป่าบัวเกลียดใคร คุณหวานไม่เห็นจำเป็นต้องเกลียดตามสักหน่อย”

“เรื่องทำงานในสินบดินทร์เองก็แปลก”

“แปลกยังไง”

“ตระกูลนาถสิทธิธาเองก็ใหญ่ อย่างน้อยในอดีตก็ใหญ่พอจะทำให้คุณหญิงย่าของแกอยากเกี่ยวดองด้วย คุณหวานเป็นนาถสิทธิธา ครอบครัวคงมีฐานะจริงตามที่บอกไว้ แม่เป็นเศรษฐีที่ดินโชใหม่ล่ะ ฉันว่าแค่บริหารทรัพย์สินส่วนนั้นก็น่าจะได้ผลตอบแทนเยอะกว่าเป็นพนักงานของสินบดินทร์ซะอีก”

“เงินอาจเป็นเหตุผลรองก็ได้”

“เหมือนแกะกะเหรอ”

“อย่าวก”

“หี ก็เป็นได้วะ แต่ถึงอย่างนั้นสินบดินทร์มีอะไรที่นาถสิทธิธาไม่มีล่ะ”

คำถามที่น่าขบคิด อมลรดาตั้งใจฟัง

“ถ้าจะว่าคุณหวานอยากทำงานแบบไร้เส้นสาย มาทางนี้ก็อาศัยเส้นเจ้คุณนายเต็มๆ อยู่ดี แบบนี้ทำงานกับตระกูลตัวเองไม่ดีกว่าี่ง ต่อให้ตำแหน่งเท่ากันหรือต่ำกว่า เส้นทางเจริญก้าวหน้าก็ยังมีมองเห็นได้ชัดกว่าอีก แถมผลตอบแทนงามกว่ามาอยู่กับสินบดินทร์เป็นไหนๆ แก่อย่าลืมนะว่าทุกวันนี้คุณหวานได้แค่เงินเดือนเองนะ ส่วนแบ่งปันผลอื่นๆ ยิ่งงเธอก็ไม่มีเอี่ยว เพราะไม่ใช่ลูกหลานตัวจริง ไม่ต้องเทียบกับก้องหรือก เอะแค่แกนี่แหละฉันว่าขนาดแกถูกกิดกันไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบริษัท ซี้หมีซี้หมาก็ยังได้ปันผลเยอะกว่าเงินเดือนของคุณหวาน เพราะงั้นต่อให้เงินไม่สำคัญก็ยังน่าสงสัย”

“อาจมีปัญหาทางบ้านหรือเปล่านะ ได้ยินที่บ้านคุณหวานอยู่แค่ชุมชนนี้เอง แต่เธอแทบไม่กลับไปเลย”

“งานคงไม่ยุ่งเท่าก้องด้วยสิ ถ้าจะกลับมีเวลาถมเถ พุดกันตามตรง คุณหวานไม่เคยถูกผลักดันได้สำเร็จ ถึงจะดูใจร้าย แต่ยังไงซะเธอก็แค่หลานของสะไภ้ คุณหนูไม่ปล่อยให้คนนอกตระกูลขึ้นนั่งตำแหน่งสูงง่ายๆ หรือกว่าะ”

ใช่ กชกรผลักดันวิมลมณีมากแค่ไหน ใครๆ ต่างก็รู้กันทั่ว สะไภ้เออ มักพุดเสมอว่าวิมลมณีคือสมาชิกคนหนึ่งของอรุณบดินทร์ เพื่อหวังใช้มันเป็นโล่ปกป้องหลานสาว บังคับให้พนักงานยอมรับนับถือ ทว่าผลลัพธ์ค่อนข้างคลาดเคลื่อนจากความคาดหวัง เพราะไม่มีใครยินดียินร้ายต่ออารมณ์อยู่ของวิมลมณี ต่างจากก้องเกียรติที่มุ่งมั่นพิสูจน์ตัวเองด้วยผลงาน

ข้อนี้หน้าว่าตรงตามที่เขมชาติเคยสอน...

‘การได้รับการยอมรับกับจำเป็นต้องยอมรับ ผลของมันแตกต่างกัน อย่าได้ถือตัวว่าเป็นหลานบุญ แต่จงบากบั่นหมั่นเพียร สู้ด้วยความสามารถ พิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่าเรามีดีที่ตัวเรา แล้วจะยืนได้อย่างมั่นคง’

นี่ต่างหากเหตุผลแท้จริง เขมชาติใจกว้างพอให้ออกาสแก่วิมลมณี

น่าเสียดายที่คู่อหุลานต่างให้ความสำคัญผิดจุด จนถึงตอนนี้วิมลมณีจึงมีค่าเทียบเท่าพนักงานที่มีความสามารถพอทำงานได้ ไม่น่ารังเกียจจนต้องขับไล่ แต่ก็ไม่ถึงกับโดดเด่นถึงขนาดที่ผู้อำนวยการจะต้องรีบคว้าตัวเอาไว้เพื่อเหนี่ยวรั้ง

น่ากลัว กชกรเป็นบันไดดาวที่อันตราย อมลรดาคือว่าถ้าวิมลมณีคิดเข้าสาวไต่ขึ้นไปคว้าความสำเร็จโดยไม่ระวัง สุดท้ายอาจพังลงมาด้วยกันทั้งคู่ เพราะดูจากไม่มีใครยับยั้งใครแล้ว คุณนี้สมควรแยกย้ายกันไปตั้งสติเสียใหม่

“ฉันว่าต้องใช้แน่เลยอะ” จู่ๆ จักรพลก็ตืดนิ้วดังเป๊าะ “เจ้คุณนายพบหนทางใหม่ที่จะผลักดันหลานสาว ถ้าตรงตามความคิดซั้วๆ ของฉันละก็ฉันว่าท่านประธานของสินบดินทร์เองก็อาจยังต้องเกรงใจ”

“ออกตัวแรงจังนะ” อมลรดาแซว เมื่อรุ่นพี่ชิงดำตัวเองด้วยสีหน้าระรื่น “หนทางอะไรเธอพี่จักร”

“แกจำไม่ได้หรือว่าผู้ชายที่เก็บนามบัตรคืนนี้ให้ใคร”

“จำอะไรล่ะ ไม่รู้จัก” ฝ่ายถูกถามกะพริบตาปริบๆ มั่นใจว่าถ้าเคยพบกัน หล่อนคงไม่ลืม

“งั้นถ้าฉันบอกว่าคุณเล็ก ธารีนี่ละ พอจะคล้อยคล้ายคลับคลาขึ้นมาบ้างไหม”

“เล็ก...โอ๊ะ!”

“อือฮี้ เขาแค่คมคายกว่า รูปร่างสูงใหญ่กว่าน่องสาวตามประสาผู้ชาย ส่วนผิวก็เหมือนพี่น่องเขาแหละ ขาวได้แม่ ฉันเคยเจอคุณสุภาพวรรณตอนไปงานกับเจ้หวี อายุมากแล้วยังสวยนั่งอยู่เลย ตอนสาวๆ บ้านนี้ยืนจับกลุ่มกัน หนุ่มๆ เหลียวมองคอแทบเคล็ด เออ จะว่าไปลูกชายนี้บุคลิกโฉบพ่อมาเลยนะ คุณนิติกรตัวจริงก็ประมาณนี้แหละ เป็นหนุ่มใหญ่ที่ยังหล่อเพี้ยว หน้ายิ้มๆ ดูใจดี แต่รัศมีความเป็นผู้นำมาเต็มแบบไม่ต้องแฉีก”

“นี่เองพี่ชายของเล็ก จริงด้วยสิ คุณหวานเรียกเขาว่าพี่กลาง”

“ใช่ นี่แหละคุณกลาง ชื่อจริงก็คือ ชาร์น พี่ระทัต รองประธาน กรรมการบริหารของพีระกรุ๊ป หนุ่มโสดเนื้อหอมที่พื้นเพทั้งฝั่งพ่อฝั่งแม่ เกรดเอบวกทั้งคู่ โพรไฟล์หรูเลิศอลังการตรงตามมาตรฐานป้าบ๊วของแก เป๊ะ ที่นี้พอจะเก็ทหรือยัง”

“อ้อ พลาดหวังจากก้อง ให้คุณหวานดองกับพี่ระทัตแทนก็ยังดี”

“ฉันคิดว่าฉันนะ ยังไงชะคนของพี่ระทัตก็มีค่าคู่ควร ไม่ว่าจะใน ตำแหน่งลูกสะใภ้หรือหลานเขยก็เถอะ”

“ป้าบ๊วยังไม่เลิกอีกแฮะ แกรมนี้ไม่พบบ้านนี้เนอะ ท่าทางจะรักฝังใจ”

อมลรดารู้จักสมาชิกครอบครัวนี้ก็แค่ชารินี่ สองสาวเรียนรุ่นเดียวกัน แต่คนละมหาวิทยาลัย สองสาวเคยเข้าร่วมกิจกรรมสัมพันธ์สมัยปีสามจึงมี โอกาสได้พบปะ โดยต่างไม่รู้ว่ามีมาจากตระกูลที่มีสายสัมพันธ์ต่อกันยาวนาน กระทั่งอมลรดาบังเอิญได้รู้หลังจากจบกิจกรรม ความที่ถูกกีดกันเสมอ มา ทำให้หล่อนไม่อยากใกล้ชิดกับเพื่อนใหม่ ด้วยเกรงจะกลายเป็นประเด็น ปัญหากับคนในบ้านใหญ่ สุดท้ายจึงเลือกถอยห่าง ทั้งที่มีอัธยาศัยไมตรีต่อกันมากพอจะคบหาเป็นเพื่อนได้ กระทั่งต่อมาถึงได้รู้เรื่องที่ถูกชกรเล็งชารินี่ หมายมั่นจะจับตุนาหงันกับก้องเกียรติ แต่ไม่รู้ว่าชกรเผลอไปแสดงออก อีท่าไหนเข้า ก้องเกียรติถึงได้ไม่ยอมร่วมมือ เรียกได้ว่าเป็นความตือเสียบ ที่ทำเอาคนคาดหวังหัวเสีย

“รักฝังใจหรือเพราะคุณสมบัตินี้หายากก็ 모르 แต่ที่แน่ๆ ถ้า คุณหวานครองตำแหน่งสะใภ้พี่ระทัต แกรมเป็นสะใภ้คนเดียวในครอบครัว คุณนิตกร ฉันว่าตำแหน่งใหญ่แค่ไหนในสินบดินทร์ก็คงไม่น่าตื่นเต้นอีกต่อไป”

“เหนี่อื่นใดคือความรู้สึกของคุณหวาน”

“ฉันก็สมประสงค์ใจคุณนาย แกเองก็เห็นท่าที่ของคุณหวานแล้วนี่ ติดตรงคุณชารินี่ต่างหาก ถ้าให้ฉันวิเคราะห์ ฉันคิดว่าสองอาหลานไม่น่าจะกิน หมูวะ ลูกๆ ของคุณนิตกร ไม่ได้ประสบความสำเร็จแค่เพราะต้นทุนชีวิตสูง

เท่านั้น อย่างกิจการหลายๆ อย่าง รวมถึงห้างค้าปลีกที่กลายเป็นอาณาจักร บิ๊กเบิ้มกระจายไปทั่วประเทศก็พวกเรานี่แหละเข้ามาปรับโฉม พัฒนากัน อย่างจริงจังต่อเนื่องเพื่อสู้กับคู่แข่ง ซึ่งผลก็ดีอย่างที่เห็น ได้ยินว่าตอน เศรษฐกิจโคตรจะตัวเงินตัวทอง คุณธารณ์ยังอยู่ในสายแข็งเลย ฉะนั้น อย่างน้อยนี่คงพอการันตีได้ว่าเขาเป็นลูกคนรวยมีสมอง และผู้ชายมีสมอง ย่อมไม่ลุ่มหลงต่ออะไรง่ายๆ อีกอย่างเขาโตแล้วด้วย ไม่ใช่เด็กวัยรุ่นที่จะ หลงไหลลปรูดปราด ทางเดียวที่คุณหวานจะชนะคือต้องได้หัวใจซะก่อน”

“งั้นก็มีลุ้น”

“พูดจริงหรือประชด”

“จริงสิ คุณหวานเธอน่ารัก หมายถึงหน้าตานะนะ หรือต่อให้พูดถึง นิสัยก็เถอะ คนเรามีหลายด้าน ขึ้นอยู่กับว่าจะหยิบด้านไหนไปใช้กับใคร การที่คุณหวานไม่ติดกับเรา มันไม่ได้หมายความว่าเธอจะแยกกับคนอื่น เพราะ เธออาจดีแสนดีกับคุณธารณ์ แล้วผู้หญิงเราถึงร้ายกาจอารมณ์ร้อนชนิด ปรอทะระเบิด แต่กับคนที่รักอาจจะคนละเรื่องกันเลยก็ได้”

“เสียดาย”

“อะไร”

“นี่ถ้าเป็นมวยละก็ ค่ายจักร พยัคฆ์เหิน จะส่งแกลงสังเวียนชกชิง หัวใจคุณธารณ์ซะให้รู้แล้วรู้รอด”

“พยัคฆ์เหินเข้าหาตินะสิ” อมลรดาใช้วาจากระตือรือร้น พยัคฆ์เหิน ทำเอาฝ่าย คิดพิเรนทร์ขมขมิบปากบ่น “อย่าเชียวพี่จักร แค่นี้ต้องร่วมวงค์หงส์สูงศักดิ์ แอ้มก็อึดอัดจะแยแล้ว ขึ้นหาเรื่องไปเกี่ยวดองกับตระกูลใหญ่กว่าอรุณ- บดินทร์ คงได้ตายจริง คู่ยกกันที่อาจต้องหมอบคลานติดพื้น นี่ไอ้แอ้มคะ ไม่ใช่อีเหิน”

“แต่ถ้าแกชกชนะ คุณหญิงย่าอาจรักแกปานจะกลืนกินเลยนะเว้ย”

คนฟังทำคอกย่นด้วยความขลุ่ยขลุ่ยของ เรื่องของนักธุรกิจหนุ่มยังไม่สร้างความสำเร็จได้เท่ากับการกลายเป็นหลานรักของคุณหญิงไพลิน

“เอาเถอะ ถึงแกไม่ลงสนามหัวใจกับคุณหวาน ฉันก็ยังเชื่อว่าสักวัน
แกจะได้สิทธิ์บีบingg่าตกต้นไม้คืนมา”

อมลรดารู้สึกใกล้เป็นบ้าเต็มที เมื่อครู่หล่อนยังอยากดั้นด้วยความ
ชนลุก ตอนนั้นก็กลัวหัวเราะเสียงดังลั่นรถ

“เพื่อเจ้อพี่จักร แอ้มทำอะไรไม่ได้หรอก และไม่เคียดคิดอยากทำด้วย”

“ไม่เชื่อก็คอยดูกันไป”

“ทำไมพี่จักรถึงมั่นใจนัก”

“เพราะความจริงที่รู้้อยู่แก่ใจไง แกอย่าแกล้งลิมลิมวะ”

“เปล่าลิม แต่ตลอดยี่สิบปีมานี้...มันชัดเจนอยู่แล้ว”

“ไม่จริงหรอก ฉันเชื่อว่ายี่สิบปีที่ผ่านมา นี่ เพื่อรอความชัดเจนในวัน
ข้างหน้าต่างหาก”

“เพื่อจริงๆ สิณะ ไข่ขึ้นปะเนี่ย”

หนุ่มมาดเซอร์ปิดมီးอรุ่นห้องออกจากหน้าผาก “สักวันอำนาจต้องถูก
เปลี่ยนมือ”

“ถึงเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นไปไม่ได้อยู่ดี”

“ทำไมจะไม่ได้”

“พี่จักรลิมแล้วเหรว่อว่าอำนาจถูกเปลี่ยนไปอยู่ในมือใคร แล้วใครคือ
ผู้ที่กุมอำนาจอยู่เบื้องหลังอีกทอด”

“แตกต่างหากที่ลิมบางอย่างที่สำคัญกว่าไอ้แอ้ม”

“อะไร”

“คนเรายิ่งเติบโตยิ่งต้องการอิสระ ไม่มีใครควบคุมชีวิตของใครได้
ตลอดไปหรอก โดยเฉพาะถ้าคนคนนั้นไม่สมัครใจ แล้วการนัดพบกันลับๆ
ระหว่างพวกเราตลอดหลายปีมานี้ มันก็น่าจะพอยืนยันได้ว่าแท้จริงแล้ว คน
ที่พยายามกุมทุกอย่างไว้ในกำมีอนันันะ มีอำนาจควบคุมได้เต็มร้อยจริงหรือ
เปล่า”

อมลรดาชะงัก ขณะที่จักรพลเอยต่อไปด้วยท่าที่มั่นใจ

“แกเองก็น่าจะรู้นี้หว่า เด็กเอ๋ยเด็กดีของแม่ พอพันอ้อมอก แม่อาจไม่รู้จักลูกตัวเองเลยก็ได้ เวลาอยู่กับพ่อแม่เราคือเด็กน้อย พอห่างอกพ่อแม่ คนที่รู้จักเราดีคือเพื่อนฝูง มันก็เหมือนกับที่แกบอกตะกี้เง เลือกหยิบด้านไหนไปใช้กับใคร นั่นนะไม่ใช่แค่ระหว่างคนที่รักกับเกลียดเท่านั้นหรอก แอ่ม กระทั่งคนที่รักกับรักก็เถอะ เราอาจเลือกเปิดเผยตัวตนคนละด้านกัน ให้คนสองคนได้เห็น ไม่งั้นเขาจะบอกเหรว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ซับซ้อน”

หญิงสาวนั่งคิด นั่นสินะ วันหนึ่งเด็กที่เคยเยาว์วัยซุกหลบอยู่ใต้ปีกของพ่อแม่ต่างก็ต้องเติบโต กระทั่งโผบินได้ด้วยตัวเอง และหากเปรียบเด็กเป็นผ้าขาว ประสบการณ์ในแต่ละวันย่อมเปรียบดั่งสีสันทัน พอถูกระบายด้วยสีต่างๆ มากเข้า จิตรกรคนแรกที่เคยแต่งแต้มความสวยงามเอาไว้ย่อมยากจะกอบกวมผืนผ้าอันเคยสะอาดสะอาดอันเอาไว้ในกำมือได้อีก

ไม่ต้องมองอื่นไกล ตัวหล่อนเองในอดีตก็เคยใสสะอาดกว่าวันที่ได้เรียนรู้โลกดูจตุเดียวกัน...

๒

๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

วันเกิดของ เขมชาติ อรุณบดินทร์ คลาคล่ำไปด้วยแขกเหรื่อจาก แวดวงสังคมชั้นสูง ดวงไฟแขวนประดับสนามส่องกระทบเพชรนิลจินดาแล ระยิบระยับ เด็กหญิงวัยย่างหกขวบยื่นหน้าจากใต้โต๊ะวางกล่องของขวัญ ดวงตากลมแป้วกวาดมองรอบๆ ด้วยความสนใจ พอส่งตะโก้ข้าวโพดคำ สุดท้ายในมือเข้าปากก็วิ่งกิ้งกระโดดไปยังริมกำแพง

ร่างเล็กป้อมสวมชุดกระโปรงฟูฟ่องป็นชิ้นต้นไม้อย่างคล่องแคล่ว เปียสองข้างที่เคยผูกโบเอาไว้บัดนี้หลุดลุ่ย ครั้นปักหลักได้มั่นคงดีแล้ว แม่หญิงหีบไม้คทาพลาสติกเอาไว้ใต้แขน ก่อนจะความมือล้วงขนมใน กระเป๋ากระโปรงออกมาแกะกินต่ออย่างเอร็ดอร่อย แก้มยู่ยเลอะคราบ เหนียวยาวเป็นป็น

ตึกๆๆ

“แฮกๆ!”

เสียงฝีเท้า ตามมาด้วยเสียงหอบหายใจ เรียกให้คนกำลังเพลิดเพลิน

กับรสชาติหอมหวานละความสนใจจากห่อเจลลี่ ชะโงกมองลงไปด้านล่างก็พบเด็กชายวัยเดียวกันกำลังค้อมตัวค้ำต้นไม้ หนูน้อยอมลรดาฉีกยิ้มกว้าง ดีใจที่เห็นกองเกียรติกลับมาวิ่งอีกครั้ง หลังจากที่เคยวิ่งเล่นแล้วหกล้มปากแตกจนโดนแม่ดู อีกวันต่อมาพี่เลี้ยงของเขาก็หายไป เด็กหญิงไม่เคยได้เจอพี่เลี้ยงคนนั้นอีกเลย เช่นเดียวกับ ‘นารี’ ซึ่งหนูน้อยจำได้ว่าปกติมาที่นี้ที่ไรจะต้องได้ยินผู้เป็นป้าเรียกใช้เสมอ

“กองแต่งตัวเหมือนนักมายากลเลย”

ฝ่ายถูกทักสะดุ้ง ลนลานเหลียวซ้ายแลขวา ก่อนจะแหงนมองขึ้นมาด้านบน พอเห็นว่าเป็นใคร คิ้วที่ขมวดจึงค่อยคลายออก มือเล็กขยับหูกระต่ายด้วยท่าทางอึดอัด

“คุณแม่บอกว่าเวลาออกงานต้องใส่สูททักซิโด้”

“อ้อ” เด็กหญิงพยักหน้าจนโบข้างหนึ่งร่วงหลุดจากหางเปีย “ตอนเราดูมายากล คนเล่นก็ใส่ชุดแบบนี้ออกมาเหมือนกัน พอเขย่าหมวกก็มีกระต่ายออกมาด้วยนะ เราอยากเลี้ยงกระต่ายจัง แต่คุณพ่อบอกว่าเราเพิ่งทำน้องปลาตายไป คุณพ่อเลยไม่อนุญาต น้องปลาไม่แข็งแรง ให้กินอาหารแค่นี้ก็ตายแล้ว น่าสงสาร”

“ตายหมดตู้เลยเหรอ”

“ใช่ คุณพ่อบอกว่าน้ำเน่า เพราะเราให้อาหารเยอะเกินไป น้องปลากินได้นิดเดียว” คนเล่าจิบปลายนิ้วชี้กับนิ้วโป้งให้ดูว่า ‘นิด’ แค่นั้น ก่อนจะเลื่อนมือมาแตะครุฑกระเป๋ากะโปรง เมื่อขนมไหลตกลงไปบนพื้นหลายชิ้น

“กองเก็บไปกินสิ เราแบ่งให้”

“มันหล่นพื้นแล้ว”

“ยังกินได้”

“กินไม่ได้หรอก”

“ด้าย” เด็กหญิงลากเสียงยานคาง “มันอยู่ในห่อ ไม่สกปรกหรอก หรือว่านายแกะไม่เป็น เราแกะให้ก็ได้นะ แต่...นายเป็นผู้ชายนะกอง แกะ

ขนมยังไม่เป็นเลย ระวังตายนะ พี่จ้กรบอกว่าเด็กผู้ชายแบบนี้ซี้เท่อ อยู่ได้ไม่นานต้องตายแหงแก๊ ไม่รู้ซี้เท่อคืออะไร แต่เราว่าต้องไม่ดีแน่ๆ เลยเพราะพี่จ้กรทำหน้าที่แบบนี้ด้วยละ”

คนพูดทำหน้าที่ถูกเลียนแบบเพื่อนรุ่นพี่ที่มักเล่นซนด้วยกันเป็นประจำ ทำเอาเด็กชายหน้าอ

“เราไม่กินหรอก คุณแม่บอกว่าขนมพวกนี้ไม่มีประโยชน์ แล้วลูกอมก็ทำให้ฟันผุด้วย ตัวถึงได้ฟันหลอโง”

“ไม่ใช่”

“ใช้สิ ตัวนะฟันหลอ”

“เราหกล้มฟันหักต่างหาก” คนฟันหลอบอกอย่างไม่เดือดร้อน มือป้อมยังคงมุ่นแกะขนมใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ ขณะที่คนข้างล่างอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

“นายไม่มีแปรงสีฟันหรอกก้อง”

“มี ลายลูกเบ็ดสีเหลืองด้วย”

“เซย พี่จ้กรบอกว่าถ้าเจ้งต้องเป็นลายยอดมนุษย์ ยอดมนุษย์แปลงร่างได้ด้วยนะ”

“ลูกเบ็ดก็แปลงร่างได้”

“มันแค้โตเป็นพ่อเบ็ด แม่เบ็ด” คราวนี้แม่หนูตีหน้ายุ่ง เบ็บเดียวก็เสนอว่า “ไม่เป็นไรนะ ถึงแปรงของนายไม่เจ้งก็ใช้ได้เหมือนกัน จริงด้วยลายยอดมนุษย์ที่บ้านเรายังเหลืออีกอัน ไว้เราจะเอามาให้”

“ใจดีจัง”

เสียงซมกล้วหัวเราะดังมาจากบุคคลที่สาม เรียกให้เด็กทั้งสองพร้อมใจกันหันไปมอง

เด็กผู้ชายรุ่นพี่อายุประมาณสิบขวบเดินล้วงกระเป๋าทางเกงเข้ามา ผิวของเขาขาดตักกับเรือนผมดกหนาสีขนกา ดวงตาคมเป็นประกายบ่งบอกถึงความอารมณ์ดี เด็กหญิงคิดว่ารายนี้เองก็น่าจะมาจากคณะมายากลเดียวกัน

กับก้องเกียรติ

“ทอพีทิวอันนี้ร่อยเนอะ” ผู้มาใหม่ก้มลงหยิบขนมที่หล่นอยู่บนพื้นขึ้นมาหนึ่งชิ้น ก่อนจะเงยขึ้นมองลึมน้อยบนต้นไม้ แต่กลับต้องขยับถอยหลังเพื่อตั้งหลัก เมื่อมือเล็กๆ โยนลูกอมลงมาให้รับ ครั้นเห็นเขารับได้ก็สนุกใหญ่ เล่นโยนลงมาติดๆ กันพลางร้องว่าตบตันชาดังเปาะๆ ด้วยความชอบอกชอบใจ

“รสกล้วยอร่อยที่สุด กินเลยๆ หนูให้ แบ่งให้ก้องด้วย ชิมสิก้องอร่อยมากๆ”

คำโฆษณารสชาติของหวานยี่ห้อโปรดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ฟังไปฟังมาก้องเกียรติเลยพลอกลิ้นน้ำลายเอือก

ครั้นถูกคะยั้นคะยอหนักเข้า เด็กชายผู้แสนเกรงกลัวมารดาจึงลองรับมาแกะชิม หลังจากเอาเข้าปากก็ยืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง จากนั้นร่อยยิ้มนิดๆ ค่อยปรากฏ เด็กหญิงเห็นอย่างนั้นก็คลีริมฝีปากโชว์ฟันหลอด้วยความดีใจ

“อ้า ไม้ของหนู”

“เดี๋ยวพี่เก็บให้เอง”

ลึมน้อยหยุดยุกยิก เมื่อทำของตกลงไปหลังแนวพุ่มโกสน นิ่งเงียบรอลุ้นที่จะได้ของคืน

“ก้อง!”

เด็กๆ สะดุ้ง รอยยิ้มแจ่มใสของก้องเกียรติพลันเลือนหาย เขาเซตามาแรงกระซากจนเกือบหกล้ม

“ทำไมทำอย่างนี้สิก้อง!” ผู้มาใหม่ปิดขนมในมือเล็กทิ้งประหนึ่งมันคือยาพิษ สายตากวาดเกรี้ยวจับจ้องลูกชายอย่างขมขั้วญ ก่อนจะตัวดมายังร่างน้อยที่ยังคงเกาะต้นไม้เอาไว้แน่น

“สะอะอะมาเล่นกับก้อง นิ่งเด็กไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง!”

“หนูแอมรู้จักคะ บนต้นไม้คือที่สูง บนพื้นคือที่ต่ำ”

“ยกย่อน! เกียงคำไม่ตกปาก!” กชกรชี้หน้าคาดโทษ ขณะที่ฝ่าย

ตอบตามชื่อกะพริบตาปริบๆ

“เพราะแบบนี้ไงก้อง แม่ถึงบอกไม่ให้ไปเล่นกับมัน อยากโดนตีหนัก
ไซ้ใหม่”

“ไม่ครับ...”

“อ่า รู้แล้ว บ้าบวอารมณ์ไม่ดี”

“แน่ละสิยะ ใครจะยังอารมณ์ดีอยู่ได้”

“ไม่เป็นไรคะ หนูแอมมีวิธีช่วยบ้าบวด้วย” เจ้าของแก้มยู่ฉิกยิ้มโชว์
ฟันหลออีกรอบ แล้วเริ่มร่ายบทเพลงเสียงใส

“ยักษ์ ยักษ์ ยักษ์ น้องเคยเห็นยักษ์หรือเปล่า ยักษ์มันตัวโตไม่เบา
มีฟันยาวๆ เรียกว่าเขี้ยว...อ่า ลูกอมหล่นอีกแล้ว”

คราวนี้ไม่ใช่ลูกอมในห่อสีสวย แต่เป็นลูกอมรสกล้วยจากในปาก
แถมมันยังลอยละลิวไปร่วงเหมะลงบนผมม้วนลอนของ ‘นางยักษ์’ อย่าง
เหมาะเหม็ง!

ก้องเกียรติทำคอย่น อ้าปากค้างมองมารดาที่กำลังจะเขี้ยวออกตาม
บทเพลง

“อ๊! เด็กชู้!”

“ขอโทษค่ะ เดี่ยวร้องให้ฟังใหม่คะ”

“ไม่ต้อง!”

“แต่คุณแม่สอนว่าทำผิดต้องขอโทษ คุณพ่อเองก็บอกว่าหนูแอมร้อง
เพลงเพราะ หนูแอมจะร้องเพลงโอ้บ้าบว จะร้องให้จับทั้งหมดสิบริบรอบเลย”
เด็กหญิงประกาศอย่างมุ่งมั่น “เดี๋ยวเราสอนก้องด้วยนะ ถ้าร้องเพลงข้าง
เป็นก็ไม่ยากหรอก ยักษ์ ยักษ์ ยักษ์...”

“หนวกหู! ลงมาเดี๋ยวนี้!”

“เสียงคุณป้าดังกว่าอีกนะคะ”

“เอ๊ะ ลงมา!”

“ไม่เอาค่ะ หนูแอมจะอยู่บนต้นไม้”

“พ่อแม่เลี้ยงมายังไง ไร้มารยาท ลันดานต่ำ!”

“ลันดานคืออะไรคะ” หนูน้อยเอียงคอสงสัย

“หน้อย นังเด็กคนนี่...”

“หนูแม่มีจ๊ะ”

ก่อน ‘นางยักษ์’ จะทันลากเด็กหญิงลงมาฟาดลั้งสอน พ่อกับแม่ของ
ลิงน้อยเสียงโสพลันจ้าเร็วๆ เข้ามาขัดขวางอย่างนุ่มนวล อัมพรรีบเอ่ยเรียก
ลูกสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

หนูน้อยอมลรดาเห็นปู่ก็ฉีกยิ้มแฉ่งปั๊บ ครั้นเห็นผู้เป็นพ่อเดินเข้า
มาใกล้จึงกางแขนออกกว้าง แล้วทิ้งตัวลงจากต้นไม้ทันที คซาเลยต้องรีบ
ถลันเข้ามารับหน้าตาตื่น

“โอ๊ย หัวใจจะวายนะตัวแสบ คราวหลังไม่เอาะลูก ปีนลงมาตีๆ
นะคะ”

“ค่ะ คุณพ่อ ฮือ ลูกอมหล่นอีกแล้ว”

“ผ้ามันลื่นนี่คะ กระทบ้าตื้นด้วย”

“ตื้น?”

“ไม่ลึกไปลูก เหมือนเวลาไปทะเล ตรงน้ำตื้นคุณพ่อให้หนูเล่นได้ ส่วน
ตรงที่ลึกอันตราย ห้ามอะไรเอ่ย”

“ห้ามลงไปเล่นค่ะ ไม่งั้นจมน้ำป้อมแม่เลย”

“ใช่แล้ว เก่งมาก ไว้เราไปหัดว่ายน้ำกันนะ” คนเป็นพ่อลูบศีรษะ
ลูกสาว พอเห็นรอยเบื่อนบนแก้มก็หัวเราะ “ไหน กินขนมอีท่าไหนฮี้เรา มือ
เปื้อนด้วยนี่เอง”

“โอ๊ย เลอะจะถึงหูอยู่แล้ว ต่อไปไม่เรียกหนูแม่มี เปลี่ยนเป็นเรียก
เจ้ามอมแมมดีกว่าค่ะ”

“ไม่เอา มอมแมมชื่อเหมือนลูกหมาของพี่จักร เจ้ามอมแมมตายไป
แล้วด้วย เป็นผีหมา หนูแม่ไม่เอา”

คซากับอัมพรสบตากันแล้วหัวเราะ ขณะที่เด็กหญิงทำแก้มป่อง

กระทั่งเสียงกระแอมหนักๆ ดังชัดจังหวะ ทั้งหมดถึงได้หันกลับไปสนใจคนที่กำลังโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง

“เจอกันแน่!” กชกรฉวยข้อมือลูกชาย แล้วลากก้องเกียรติเดินกระแทกเท้าบึ่งปังออกไป

“ป้าบัวกินรังแตนเหรอคะ รังแตนกินได้จริงๆ เหรอคะคุณพ่อ”

“หืม หนูไปเอาคำพวกนี้มาจากไหนคะ”

“พี่จักรคะ พี่จักรบอกว่าคนหน้าบึ้งเรียกอีกอย่างว่าหน้าบูด พอบูดมากๆ หน้าก็จะเหมือนตุต ถ้าบูดเวลาหัวแสดงว่าเพ็งกินรังแตน พี่จักรบอกว่ารังแตนกินไม่อิ่ม แล้วก็ไม่ว่ายด้วยคะ”

“ตาจักรสอนอะไรยายหนูของเราเนี่ย” คซาเพิ่มพ้า “เอาไว้พ่อค่อยอธิบายให้ฟังนะ ตอนนีเราไปล้างหน้าล้างตากันก่อน เพื่อคุณปู่เรียกหา เห็นหลานสาวลอะเทอะเตี้ยวะจะตกใจ”

“รีบไปกันเถอะคะ” อัมพรสับสนุน แต่ยังไม่ทันขยับก็เห็นเด็กชายอีกคนโผล่พรวดออกจากหลังพุ่มไม้

“ลืมของเล่นแล้วเหรอครับ”

“เย้ ไม้ของหนู” เจ้าของปรบมือแปะๆ ก่อนจะยกมือ ‘ธูจ๋า’ แล้วรับไม้คทาคืนมาอย่างดีใจ

“ขอบใจมากนะจ๊ะหนู”

“ไม่เป็นไรครับ”

“บ้ายบายพี่เขาเร็ว” คซาบอกลูกสาว

ลิ่งน้อยที่เปลี่ยนจากเกาะต้นไม้มาเกาะพ้อโบกมือลาอย่างร่าเริง จากนั้นเด็กหญิงก็ถูกพาตัวไปยังห้องน้ำส่วนด้านหลังของตึกใหญ่ ซึ่งแม่หนูคุ้นเคยกับบริเวณนี้มากกว่าส่วนอื่นของบ้าน เพราะมาที่นี้ที่ไร อัมพรมักเข้าไปชลุกอยู่ในครัว แล้วปล่อยให้ลูกสาววิ่งเล่นอยู่ใกล้ๆ ซึ่งหนูน้อยเองก็ชื่นชอบเพราะพี่ๆ ในครัวใจดี โดยเฉพาะหัวหน้าแม่บ้านหน้าดูอย่าง ‘ป้าพิส’ ที่มักแบ่งขนมเนยมาให้เป็นประจำ

“ดู! แม่บอกให้ล้างตัว ไม่ได้ให้อาบน้ำ ปิดก๊อกได้แล้ว”

พ่อกับลูกหันมายังพี่น้อง

“ไม่ต้องมายิ้มเลยนะ ดูซิเนี่ย ตอนออกจากบ้านกับตอนนี่เพิ่งผ่านไป
แค่นี้ก็ชั่วโม่งเอง เหลืออะไรเหมือนเดิมบ้างน้า อ้อ ความชน...เท่าเดิมนี่!
สงสัยต้องจับอบรมกันชุดใหญ่ซะแล้ว ขึ้นป্লอยไว้อาจได้กลายเป็นลิงเป็น
ค่างไปจริงๆ”

“ไม่หรอกนำพลอย หนูแอมของเราถึงจะชน แต่ก็คุยกันรู้เรื่อง เนอะ
ลูกเนอะ มาเร็วตัวแสบ เดินช้าๆ นะคะ วันนี้แขกเยอะ เตียวชนใครหกล้ม
คุณพ่อไม่อยากจะเห็นหนูเจ็บนะ”

“อ้าว ไม่ได้หวังแขกหรอกหเรอคะ”

“หวังลูกเราสิครับคุณแม่”

“คุณคชา คุณพลอยคะ”

ครอบครัวหยุดความหรรษาเมื่อได้ยินเสียงร้องเรียก คนที่เข้ามาคือ
หนึ่งในพี่สาวกันครัวของเด็กหญิงนั่นเอง

“อ้าว หายไขแล้วหรือจ๊ะ”

“หายแล้วค่ะคุณพลอย”

“คิดว่า...”

“คะ?”

“คิดว่าจะชุบลงกว่านี้ซะอีก”

“อ้อ แทะๆ หนูป่วยแล้วอ้วนขึ้นคะ ยิ่งขมคอก็ยิ่งอยากกิน”

“อ้อ จ๊ะ แล้วนี่มีอะไร”

“คุณหญิงสั่งให้มาเชิญพวกคุณไปพบที่ห้องทำงานของคุณท่านคะ”

สามีภรรยาสบตากัน เงียบอยู่ชั่วอึดใจ อัมพรจึงเป็นฝ่ายพยักหน้า

“ขอบใจจ๊ะ”

พอคนเข้ามารายงานถอยห่างออกไป คชายุก็เอะอะบอกรบายแล้ว

“ผมว่าคงแค่อ้วนขึ้นจริงๆ นั่นแหละพลอย”

“คุณรู้...”

“รู้สึกครับ พลอย เรื่องเก่าผ่านมาแล้วให้มันผ่านไป ลืมมันไปเถอะนะ ส่วนเรื่องตอนนี้ พลอยไม่ต้องกลัว เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมไม่มีวันยอมให้ใครแตะคุณกับหนูแม่แน่นอน”

“ฉันเชื่อค่ะ เรารีบไปกันเถอะ ปล่อยให้ผู้ใหญ่รอนานเสียมารยาท”

ครอบครัวเล็กๆ พวกกันไปยังห้องทำงานตามคำบัญชา พบสมาชิกบ้านใหญ่รออยู่เกือบพร้อมหน้า

เขมชาติหนึ่งเป็นประธานอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานตัวเหลือง ใบหน้าประดับด้วยริ้วรอยแห่งวัยเรียบเฉย ทว่าแววตายามมองมายังหลานสาว แสดงถึงความเมตตาอาทรอย่างที่หนูน้อยอมลรดาคันเคย

“ซักซ้า!”

ดวงตากลมแป้วเบนไปยังเจ้าของน้ำเสียงเข้มงวด เด็กหญิงยกมือไหว้ทำความเคารพ แต่ผู้เป็นย่ากลับรับไหว้เพียงนิดเดียวก็เซิดคางเดินไปทางผู้ที่นั่งเคียงอยู่บนโซฟา กชกรเสยะริมฝีปาก โดยมีก้องเกียรตินั่งตัวสลับอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งคู่

สตรีอาวุโสลูบศีรษะหลานชายด้วยท่าทางรักใคร่ ผิดจากสายตาก็มอบให้แก่คณะผู้มาใหม่

“นั่งก่อนสิพลอย คชา หนูแม่มาหาลุงสิคะ”

ขจรเกียรติหรือ ‘ลุงขจร’ ของหนูน้อยยืนอยู่ตรงมุมห้อง เขากวักมือเรียกแล้วตั้งท่าจะก้าวเข้าหาเสียเอง แต่ถูกภรรยาขวางไว้ ทั้งคู่ทำท่าเหมือนจะทะเลาะกัน

เด็กหญิงคิดว่าป้าสะไม้อารมณ์ไม่ดีอีกแล้ว เลยเกือบร้องเพลงยักษ์เอาใจอีกรอบ ดีว่าถูกผู้เป็นแม่รู้ทันสะกิดห้ามไว้

“คุณจะบอกเองใหม่คะ คุณขลุ่ย”

คำถามเข้าประเด็นดังมาจากคุณหญิงไพลิน ครั้นเขมชาติถอนหายใจ

ไม่ปริปาก นางจึงหันมาทางคชากับอัมพร

“งั้นฉันพูดเองก็แล้วกัน บัวไม่ค่อยสบายใจ เหตุเพราะลูกสาวพวกเธอชนเกินเหตุ อีกอย่างการแสดงตัวออกจะเป็นปัญหา แทนที่พวกเธอจะอยู่เงียบๆ ดันเสนอหน้าพูดคุยกับใครต่อใครไปทั่ว”

“คนอื่นเข้ามาคุยกับเราเองครับ”

“สำคัญตัวผิดไปหน่อยละมังคชา จำไว้ ต่อไปถ้ามีงานสำคัญอะไรอีก พวกเธอไม่ต้องมา วางตัวเป็นแค่อูติห่างๆ เหมือนกับที่ผ่านมาก็พอแล้ว ฉันไม่ต้องการต้องตอบคำถาม ขอให้คนอื่นจดจำไว้แค่งองเกียรติคือทายาทหนึ่งเดียวของตระกูลเราก็พอแล้ว พวกเธอจงอยู่อย่างเงียบๆ ออย่ารบกวนจิตใจบัวอีกเด็ดขาด หวังว่าคงทำกันได้นะ”

กชกรยิ้มอย่างผู้ชนะ ขณะที่อัมพรรับฟังอย่างสงบเสงี่ยม ก่อนจะเอ่ยรับคำแทนสามีที่ยังคงยืนนิ่ง

แววตาของคชากลายแววกระด้างอย่างที่เด็กหญิงไม่เคยเห็นมาก่อน และไม่เข้าใจ จวบจนผ่านวันเวลากระทั่งเติบโต อมลรดาถึงเพิ่งทราบว่า นั่นคือการแสดงอารมณ์โกรธของผู้ที่มักใจเย็นอยู่เป็นนิสัย

“แต่ยังงี้ก็ต้องพาหนูแอมมาที่นี่นะพลอย คชา ที่นี่ก็เป็นบ้านของแกเหมือนกัน”

“คุณขจร!”

“อย่าให้เกินไปนักคุณบัว ถือสาหาความเด็กเหมือนคนบ้า”

“เอ๊ะ ขจร ว่าแม่ด้วยหรือไง”

“คุณแม่คงไม่ถือสาหาความหลานหรอก จริงไหมครับ”

“คุณนั่นแหละเกินไปแล้วนะ”

“ผมคงไม่พูดอะไรเลย ถ้าคุณไม่เริ่มก่อน คุณบัว”

“นี่คุณ!”

“เพลาๆ น้อย ทั้งคุณนั่นแหละ” เขมชาติปราม

“เรื่องอื่นผมยอมได้ แต่ต้องไม่ใช่เรื่องของหนูแอม” ขจรเกียรติเอ่ย

ย่าที่ละคำด้วยเสียงดังฟังชัด “หยุดเถอะคุณบัว ถ้าคุณคัดค้านอีกคำละก็ ผมจะไม่รอ แต่จะพูดทุกอย่างตอนนี่เลย”

“ขจร!”

“ผมเอาจริงครับคุณแม่”

กชกรพืดพืด แต่สุดท้ายก็ยอมเงยบ กระนั้นยังไม่วายส่งสายตา กลียดขังมาทางครอบครัวว่เล็ก ๆ

“งั้นก็ตามนี้แหละ” คุณหญิงไพลินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉิบขำจนให้ความรู้สึกเย็นชาห่างเหิน

“ครับ คุณหญิง” คชารับคำพลางคว้าตัวลูกสาวขึ้นมาอุ้มอีกครั้ง

“พวกเรายินดีปฏิบัติตามค่ะ” อัมพรล่ำทับคำของสามีอย่างอ่อนน้อม “คุณบัวไม่ต้องกังวลอะไร จะทำอะไรเพื่อความสบายใจของทุกฝ่าย ถ้าคุณบัวมีปัญหาขัดข้องอีก บอกฉันได้เลยค่ะ”

“ฉันไม่ได้กลัว!”

“ฉันหมายถึง...กังวล อะไรทำนองนั้นค่ะ”

“ผมขอตัวลากลับ เป็นแค่ญาติห่างๆ ไม่ต้องอยู่จนงานเลิกคงไม่ผิดมารยาท” คชาค้อมศีรษะอย่างสุภาพ แสดงท่าที่เป็นทางการห่างเหินได้ ไม่แพ้คุณหญิงไพลิน “ดูจ้ะสิหนูแอม เราจะได้กลับบ้านกันแล้วนะลูก”

“ค่ะ คุณพ่อ” เด็กหญิงยกมือไหว้บรรดาผู้ใหญ่ ก่อนจะโบกมือให้ ก้องเกียรติอย่างไร้เดียงสา

ทว่าเด็กชายไม่อาจลาตอบได้ เพราะถูกมารดาฉวยแขนห้ามไว้

เด็กหญิงหน้าม่อย แอบแลบลิ้นแสดงความเคารพแถมทำให้ผู้เป็น ป้า ส่งผลให้อีกฝ่ายชี้หน้าไวยวายตำราดถึงความก้าวร้าว

“พอสักที อย่าพาลกับเด็ก”

“คุณพ่อไม่เห็นเหวอคะว่ามัน...”

“คุณเรียกใครว่ามัน!”

คชาไม่อยู่ฟังเสียงทะเลาะ เขารีบอุ้มลูกสาวก้าวฉับๆ ออกจากห้อง

จนอัมพรต้องวิ่งตาม

เด็กหญิงกอดคอผู้เป็นพ่อพลางมองบานประตูปิดลงช้าๆ

ภาพเหล่านั้นติดตรึงอยู่ในความทรงจำ จวบจนหลายปีต่อมา
หนูน้อยในวันวานถึงได้คำตอบ ว่าเหตุใดบรรยากาศถึงร้อนระอุไปด้วยเพลิง
แห่งความชิงชัง!

๓

“หลับในเหราวะ ถึงแล้วนะ”

ช่างภาพหนุ่มตบแขนเรียกเบาๆ ผู้โดยสารสาวจึงคว้าเป้ก้าวตาม
กันลงจากรถ หล่อนเปิดโอกาสให้เขาเซ็นชมอุปกรณ์กล้องที่สั่งซื้อไว้ แล้วใช้
เวลาระหว่างรอเดินสำรวจแผงหนังสือ เพราะมีนิสัยรักการอ่านมาตั้งแต่เด็ก
การได้ทำงานด้านนี้จึงตอบโจทย์ แม้จะต้องมองข้ามคำตำหนิไปบ้าง โดย
เฉพาะข้อกล่าวหาว่าทำงานแบบไม่รักความก้าวหน้า

แน่ละ ถ้าวัดความสำเร็จเป็นเงินทอง กลุ่มคนที่ค่อนข้างแคะคงพุดตลก
อาชีพนี้อาจไม่ทำให้ร่ำรวย แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ คำวิจารณ์จึงไร้ความ
หมาย ขอแค่บุคคลใกล้ชิดเข้าใจและสนับสนุนก็เพียงพอแล้ว

“เสร็จแล้ว อย่างเจ๋งเลย ได้ส่วนลดด้วยตั้งลิปเปอร์เซ็นต์”

“ได้ของซ้ำไปอาทิตย์เดียวลดให้ขนาดนี้เลย”

“เออ โคตรเจ๋ง มิน่า ผู้หญิงถึงชอบของเซลด ปลื้มใจ”

อมลรดตาขำลึ้นหน้าเป็นปลื้มของเพื่อนรุ่นพี่ ก่อนจะเนียนแบมือขอค่า
ส่วนลดมาเล็กน้อยเพื่อนำไปซื้อโหนดนมมารับประทานรองท้อง ตอนขับรถ

ออกจากห้างสรรพสินค้า ท้องฟ้าด้านนอกเหลือแสงสว่างเพียงรำไร

ทั้งคู่ใช้เวลาอยู่บนถนนอีกกว่าชั่วโมงจึงถึงจุดหมาย บริเวณท้ายซอย
แห่งนี้ค่อนข้างเป็นส่วนตัว เพราะมีบ้านตั้งอยู่เพียงสองหลัง ซึ่งก็คือบ้านของ
สองหนุ่มสาวนั่นเอง ส่วนพื้นที่ที่เหลือไปเกือบถึงกลางซอยถูกปล่อยว่าง
ล้อมรั้วด้วยลวดหนาม ความจริงบ้านหลังที่อมลรดาค้ายอยู่คงไม่ถูกขาย
ต่อ หากย้อนไปเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ลุงของจักรพลไม่ย้ายไปตั้งถิ่นฐานยัง
อีกซีกโลก พอสมาชิกครอบครัวของเพื่อนรุ่นพี่ย้ายตามไปด้วย ช่างภาพ
หนุ่มผู้ชอบปล่อยสภาพคล้ายยากก็กลายเป็นผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดิน
ทั้งหมด โดยแทบไม่มีใครรู้เลยว่านี่แหละผ้าขี้ริ้วห่อทองตัวจริง

“ตกลงคืนนี้แกจะออกไปด้วยกันไหม”

“ไปสิ ไม่ได้เจอพวกพี่ตั้งนานแล้ว”

“เยี่ยม คืนนี้ฉันกะดื่มให้เืองไปเลย แกไม่ค่อยดื่มอยู่แล้วนี่ จะได้
ช่วยขี้บ”

“ออกตัวแรงตลอด เหลือช่องว่างให้ดำบ้างเถอะ”

“เรื่องดี เอ๊ะ”

“มีอะไร” หญิงสาวปล่อยมือจากที่จับประตู เมื่อสังเกตเห็นหน้า
ประหลาดจับปล้นของเพื่อนรุ่นพี่

“หนก่อนตอนแกไปบ้านใหญ่ เจ้คุณนายอวดเรื่องสามี่จะซื้อรถให้แก
ใช้ไหม”

“ใช่ น่าจะใกล้ได้รถแล้วมั้ง ถ้ามทำไม่”

“ฉันว่าได้แล้วละ”

อมลรดายากไล่ให้อีกฝ่ายหันหน้าหลบ เมื่อเขาส่งสายตาดาวชนให้
เข้าใจถึงบางอย่าง “แหม รู้สึกเหมือนงานกำลังจะเข้าเลยแฮะ”

“นั่นก็ขึ้นอยู่กับแก” จักรพลพยักพยิต

เมื่อหนีความจริงไม่พ้น หญิงสาวจึงจำต้องหันไปยังเขตรั้วบ้านตัวเอง
พบบานพาดหะใหม่เอี่ยมจอดเด่นสะดุดตา ลงอีทรอบนี้ถ้าคิดว่ามันเป็นของ

คนอื่น เจ้าของแค้ขับมาเยี่ยมเยียน หล่อนคงถูกไล่ไปวิ่งในทุ่งดอก
ลาเวนเดอร์ เพราะจากสถิติที่ผ่านมา สิ่งใดก็ตามที่จู่ๆ โผล่มาวางอยู่ในบ้าน
มักหนีไม่พ้นเป็นของหล่อนหรือไม้เท้าของมารดา

“แอม่ขอตัวเข้าบ้านก่อนละกัน”

“ถ้าใช้อย่างที่เราคิด แกก็รับไว้เถอะ”

“โห่งนั่นละ”

“ก็ถ้าแกพยายามคืนจนุ่นวายเข้าหูเจ้าคุณนาย จันว่าได้เกิดดรามามา
อีกรอบแน่”

“แต่ถ้าแอม่รับไว้ ป้าบวก็ต้องสงสัยอยู่ดีแหละว่าได้รัธมายังไง ออก
จะใส่ใจครอบครัวเราซะขนาดนั้น”

นี่นับเป็นสถานการณ์เดิมๆ อมลรดาไม่เคยอยากได้ข้าวของจาก
สมาชิกบ้านใหญ่ แต่ก็มักมีอะไรต่อมิอะไรตกมาถึงหล่อนตามสิทธิ์ มันช่าง
เป็นสิทธิ์ที่ไม่ชวนปรารถนาเลยสักนิด ข้าวของชิ้นเล็กยังพอว่า พอเป็นของ
ชิ้นใหญ่แล้วน่รำคาญพิลึก เพราะอาจนำพาเรื่องน่าปวดหัวฟ่วงมาด้วยจน
เหมือนเป็นทุกขลาภ

“จริงๆ มีทางแก้นะ”

“ยังไง”

“บอกความจริงสักนิดหน่อย เจ้าคุณนายเห็นแกยอมเป็นลูกจ้างกินเงิน
เดือน...ซึ่งว่ากันตรงๆ ก็น้อยนิดสำหรับคนบ้านโน้น แอม่น้ำพลอยยังทำ
ขนมส่งขายอยู่เกือบทุกวัน คิดดูสิ ขนาดพวกที่ออฟฟิศรายได้เหมือนกันเลยว่า
แกเค้ใช้นามสกุลซ้ำกับท่านประธานใหญ่ของสินบดินทร์ พอแกมีของแพง
ใช้สักทีเลยยุ่งไป เออ แปลกวะ ทำไมเจ้าคุณนายไม่คิดบ้างวะว่าแกซื้อผ่อน
เรื่องผ่อนเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์เงินเดือนแท้ๆ”

“น่รำคาญชะมัด”

ความจริงมีอยู่ว่า ครอบครัวเล็กๆ ทำยชอยไม่จำเป็นต้องตรากตรำ
ลำบาก เพราะนอกจากจะไร้หนี้สิน ของขวัญวันแต่งงานซึ่งอัมพรบอกว่า

เขมชาติเป็นผู้มอบให้ฉัน อมรดกไม่แน่ใจว่าคุณหญิงโพลินทราบหรือเปล่า หล่อนเลยไม่อยากเอ่ยถึง อยากรู้ก็เถอะ อาคารจำนวนหกคูหาในย่านเศรษฐกิจสร้างรายได้มากพอ สองแม่ลูกสามารถใช้ชีวิตกันอย่างสุขสบาย ส่วนสาเหตุที่อัมพรขยับทำขนมส่งขายล้วนเป็นเพราะความชอบ อีกทั้งไม่อยากอยู่ว่าง

เช่นเดียวกับที่อัมรดกทำงานรับเงินเดือนในตำแหน่งเล็กๆ นี่คืองานที่หล่อนทำแล้วมีความสุขและสามารถอยู่กับมันได้นาน การถูกกีดกันออกทางบริษัทซึ่งเป็นธุรกิจของตระกูลจึงไม่ใช่เรื่องน่าเดือดร้อน

“รู้ชื่อเองซะก็ดี”

“ฉันแก็บไปชื่อมาจดเพิ่มกลับเปลี่ยนเลยก็ได้” จักรพลแก้งยู่ “เดี๋ยวฉันสั่งเปิดร้านให้ จอดมันตั้งแต่กลางซอยยันท้ายซอยนี้เลย จลองให้เจ้คุณนายออกแตกตาย”

“ฆ่าตายละ”

“เดี๋ยวออกค่าบำรุงรักษาให้ฟรีทุกคัน”

“ชะ! ใจป่าจิ้งนะป่า”

“ได้ตอกหน้าแทนน้ำพลอยสักครั้งก็ไม่เลว บอกตามตรง เวลาต้องทนฟังทางนั้นดูถูกน้ำพลอย ไม่ใช่แก็คนเดียวหรอกที่เคือง น้ำพลอยดูแลฉันมาตั้งแต่เด็กก็เหมือนกับแม่คนหนึ่ง ต้องทนฟังคนอื่นหยามแล้วมันน่าหงุดหงิด”

“มิน่า วันนี้ถึงได้สะใจนัก”

“เออสิ แทบจะปรบมือเชียร์ อ้อ ขอเตือนอีกอย่าง”

“ว่า?”

“แก็ไม่ต้องรู้สึกผิดถ้าจะรับไว้” หนุ่มสุดเซอร์ย้าพลงนุ้ยไปไปยังรถคันหฺร “แก็ไม่ได้เอาเปรียบใคร เพราะต่อให้ไม่มองที่ตัวคนซื้อรถ ยังงะน้ำคชาท์ถือเป็นอรุณภดินทร์อยู่ดี ถึงจะเป็นลูกบุญธรรม คุณปู่ก็เซ็นรับรอง น้ำคชาท์ถูกต้องตามกฎหมายทุกอย่าง ฉะนั้นแก็คือลูกหลานบ้านนั้นอย่าง

ถูกต้องด้วยเหมือนกัน และที่สำคัญกว่าอะไรทั้งหมดคือความจริง เจ้คุณนาย
เองก็รู้อยู่เต็มอก อย่างว่าห่วงคนอื่นจนลืมคนสำคัญที่สุด ระวังจะบาป”

“แม่”

“ใช่ ระวังความเจียมตัวของแกจะทำร้ายจิตใจน้ำพลอย”

“โอเค แอ้มสัญญาว่าจะคุยกับแม่ดีๆ”

“ดี ันก็ไปคุยซะ เสร็จเมื่อไรส่งไลน์มาละกัน”

หนุ่มสาวแยกย้ายกันเข้าบ้าน อมรดาพบชายวัยปลายกลางคนยืน
รออยู่ที่ฝืนยิ้ม พกกระเป๋าเป็นคางนงเก่า อาศัยร่วมบ้านกันมาตั้งแต่ห่อ่นเกิด
เขาทราบความเป็นไปทุกอย่าง เพราะรับใช้คชาตั้งแต่ก่อนแต่งงานกับอัมพร
เสียอีก

“คุณหนูจะออกไปข้างนอกอีกไหมครับ”

“ออกจ้ะ แต่ลุงพฤษ์ไม่ต้องเปิดรั้วรอกนะ แอ้มจะไปรถพี่จักร”

“แล้วคุณหนูจะรับอะไรก่อนออกไปไหมครับ”

“ไม่ละ ลุงพฤษ์ไปพักเถอะ แอ้มขอคุยกับแม่สักหน่อย”

“ครับ ถ้าคุณหนูอยากได้อะไรเรียกผมนะครับ”

“ขอบใจจ้ะ” ดวงตากลมโตเหลือบมองรถบีเอ็มดับเบิลยูสีขาวอย่าง
กัลดกคุ้ม แล้วจึงมุ่งไปยังห้องนั่งเล่น

สตรีวัยกลางคนครีโม่ตเบาเสียงที่วี ทำทีคล้ายกับรอออยู่ก่อนแล้ว
อัมพรท่วมขึ้นเล็กน้อยจากสมัยยังสาว หน้าตามีริ้วรอยเพิ่มตามวัย นาง
ยังคงมีอารมณ์ที่แจ่มใส เป็นแม่ที่รู้ใจลูก แคเห็นสีหน้าของอมรดาก็ดูจะ
เดาออกทันที

“หนูเห็นรถแล้วใช่ไหมจ้ะ”

“ค่ะ ของใครคะ”

“ของหนูจ้ะ”

ถึงทำใจเอาไว้แล้ว คนเพิ่งได้รับของขวัญชิ้นใหญ่ก็ยังอยากถอน
หายใจสักพริต

“จากลุงขจร?”

“จ๊ะ หนูควรรับไว้นะแอม ยังไงก็ซื้อมาแล้ว”

อัมพรตักคอนุ่มนวล ผลักคำปฏิเสธของลูกสาวให้ถูกกลืนหายลงในลำคอ

“ถ้าจะให้คุณขจรเอาธูปไปแอบคงยาก เขาจะเอากลับไปไว้ที่บ้านใหญ่ก็ไม่ได้อีก แม่ไม่คัดค้านหรอกถ้ามันไม่สร้างปัญหาตามมา แต่ที่ถ้าคุณบัวซักถามแล้วคุณขจรหลุดความจริงแม้แต่นิดเดียว หนูคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น”
ระเบิดลง!

“แอม อย่าทำเหมือนคุณขจรเป็นคนอื่นสิลูก”

อมลรดารู้สึกเหมือนถูกแซ่แข็งด้วยสายตาตัดพ้อ แน่นอนว่ามารดา ยังคงความอ่อนโยนอย่างที่คุ้นเคย แต่กลับเร้นเอาไว้ด้วยความเจ็บปวดอย่างปิดไม่มิด นั่นส่งผลให้คนเป็นลูกชาติดึกถึงหัวใจ ชั่ววูบนั้นอารมณ์ผิดชอบชั่วดีตีกันให้วุ่น แล้วความเจ็บปวดของมารดาก็ค่อยๆ แผลเข้ามาเกาะกุมหัวใจจนพลอยเจ็บหนีบ

“เหตุผล...” อัมพรเอ่ยด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ “เหตุผลที่หนูไม่ยอมมารับคุณขจร ส่วนหนึ่งเป็นเพราะแม่ด้วยใช่ไหมแอม แม่ทำให้หนูไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ได้ การบอกความจริงในวันนั้น...มันแย่มากเกินไป”

อมลรดายืนนิ่ง ภาพในอดีตค่อยๆ ฉายชัดในความทรงจำ...

‘อ้อ...คุณขจร...’

เสียงหอบกระเส่าดังเล็ดลอดออกมาจากห้องของพ่อกับแม่ ยังให้เด็กหญิงวัยสิบสองหยุดอยู่หน้าประตู มือที่ขยับลูกบิดค่อยๆ ปล่อยตกลงข้างลำตัว ขณะพยายามตั้งสติ บานประตูก็ค่อยๆ แฉ้มเปิด เผยให้เห็นภาพภายในห้อง

เด็กหญิงเบิกตากว้าง จับจ้องสองร่างที่กำลังโรมรันกันอยู่บนเตียง ขจรเกียรติคร่อมอยู่เหนืออัมพรซึ่งกระดุมเสื้อถูกปลดอย่างหมีนหม่

มือข้างหนึ่งของผู้เป็นลุงเลื่อนลงเคล้นคลึงสะโพกผาย แล้วเลื่อนขึ้นสูงพร้อม กับที่ปลายจมูกโด่งก็มลงดมดมกลิ่นหอมจากผิวกายนุ่มเหนือนอกอ้อม

‘แม่...’ อมรดาอ้าปากค้าง เสียงแทบไม่เล็ดลอดผ่านลำคอ สวนทาง กับน้ำตาอันยากจะระงับ

วินาทีที่น้ำตารินลงสัมผัสแก้ม ในหูของเด็กหญิงอื้ออึง แต่ยังคง ได้ยินเสียงร้องอุทานดังแทรกเข้ามา

‘แอม!’

ดวงตากลมโตแวววาวดูจุกแค้นเนื้อดีเห็นมารดาลักรางวัลที่คร่อมอยู่ ออก อัมพรเร่งหยัดกายขึ้นจากเตียง ก่อนจะพุดอะไรบางอย่างที่สติดิ้น เลื่อนลอยของคนกำลังซ็อกไม่อาจจับความได้

รู้ตัวอีกครั้งเด็กหญิงก็มองเห็นเพียงปลายเท้าของตัวเองกำลังย่ำลง บันได้... ขึ้นแล้วขึ้นเล่า ร่างน้อยฟุ้งพรวดไปยังประตูบ้าน กระโจนสุดฝีเท้า ใจนึกอยากหนีไปให้แสนไกล อยากหลอกตัวเองเหลือเกินว่าภาพเมื่อครูนั้น เป็นเพียงฝันร้าย

‘แอม! หูแอม! หยุดก่อน...’

เด็กหญิงวิ่งเท้าเปล่าออกมาเกือบถึงกลางซอยก็ถูกฉวยแขนหมับ ร่างเล็กสะบัดเร่าวกับมือที่จับตนไว้คือถ่านร้อน ภาพคนนอนป่วยอยู่ใน ห้องเล็กคูล้งด้วยกลิ่นยาซ้อนทับกับภาพบนเตียงอย่างชวนเจ็บปวด

‘ปล่อยนะ! ปล่อย...ปล่อยหนู...’

‘แอม ฟังพ่อ...’

‘คุณลุงไม่ใช่พ่อหนู!’ เด็กหญิงกรี๊ดร้องราวกับว่าคำนั้นเป็นอาวุธร้าย กรีดแทงหัวใจ

ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับชายอื่นไม่อาจทำให้ผู้ชายคนนั้นกลายเป็น พ่อได้ บุคคลเดียวที่คู่ควรกับคำเรียกขานด้วยความเคารพก็มีเพียงคชา พ่อผู้แสนอบอุ่นใจดีที่คอยเลี้ยงดูกลมเกลียว เขาคือพ่อที่เด็กหญิงเทิดทูน เอาไว้เหนือชีวิตจิตใจ เช่นเดียวกับความรักที่มีต่อแม่ สำหรับเด็กคนหนึ่ง

ยอมไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตได้เท่าอนุพการี แต่สิ่งที่แม่กับลุงร่วมกันกระทำแสนเลวร้าย ทำร้ายให้เด็กคนหนึ่งเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

อมลรดานในเวลานั้นรู้สึกเหมือนถูกความผิดหวังอุดปากอุดจมูกเอาไว้ ทรมาณราวกับอากาศค่อยๆ หมดยไป ความรวดร้าวดูจะซาจิตใจเป็นเช่นนี้เอง เด็กหญิงเพิ่งเคยสัมผัสมันเป็นครั้งแรก

“แม่ขอโทษ”

ฐานแก้วกระแทกลงบนโต๊ะ เสียงน้ำแข็งกระทบกันดังกริก น้ำ
สีอำพันถูกเติมลงไปอีกครั้ง

‘แม่รู้ว่าตอนนั้นไม่ใช่สถานการณ์ที่ดีเลย และยังไม่ใช่วิธีที่ดีในการ
บอกความจริง แม่ขอโทษ แม่ทนไม่ได้ถ้าต้องปล่อยให้หนูเข้าใจผิด แต่ถึง
เข้าใจถูกแล้วต่างกันตรงไหน มันเป็นอย่างนั้นใช่ไหมแม่ เพราะถึงแม่จะ
ไม่ได้คบชู้กับคุณขจร สถานะของแม่ก็แทบไม่ต่างจากคำนั้นเลย’

ความตรอมตรมของมารดาฝังติดอยู่ในหัว อมลรดาคำว่าแก้วเหล้า
ขึ้นกระดก

คนอื่น ๆ ในโต๊ะลอบสะกิดกัน ก่อนจะสามัคคีกันพุ่งสายตาแทน
คำถามไปทางจักรพล แต่ฝ่ายถูกถามส่ายหน้า

คอลัมน์นิสต์สาวเสยผมยาวเคลือบอย่างหงุดหงิด จำนวนนักท่อง
ราตรีก็อปรกับฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้เหงื่อผุดพราวจนเริ่มร้อน เบหน้าสวย
คมดูดู เมื่อดวงตากกลมโตไร้ประกายสดใสผิดจากที่เคย

‘แม่ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ หนูไม่โกรธ ไม่เคียดโทษแม่ รวมถึงป้าบัว

ด้วย'

ทุกครั้งที่พูดถึง 'ความจริง' หญิงสาวต้องพยายามรักษาสีหน้าไม่ให้แสดงถึงความลำบากใจ เพราะหากจะพูดว่าความสัมพันธ์ระหว่างขจรเกียรติกับอัมพรเป็นเรื่องปกติจรรมดา ย่อมพูดได้ไม่เต็มปาก ต่อให้เข้าใจเรื่องราวเบื้องลึก แต่ชื่อที่ปรากฏบนทะเบียนสมรสคนละใบ ก็ยังทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ชวนตะขิดตะขวง

อมลรดานึกถึงสมัยยังเป็นเด็ก เวลาสะดุ้งตื่นกลางดึก หลอนมักหอบตุ๊กตาไปนอนให้แม่กล่อม ทุกครั้งจดจำได้ว่าไม่เคยเห็นคนนอนอยู่บนเตียงเลย เขามักอาศัยอีกห้องที่มีประตูเชื่อมถึงกัน พอเอ่ยถามอัมพรที่ไร แม่ก็จะอ้างเรื่องความป่วยไข้ ซึ่งในตอนนั้นหลอนไม่เคยระแวงสงสัย เพราะสภาพไม่ค่อยแข็งแรงมานานแล้ว

กระทั่งวันที่พบขอตขวนซ็อกนั่นเอง หลอนถึงได้คิดย้อนกลับไปพร้อมกับได้ทราบความจริงว่าทั้งคู่เป็นสามีภรรยากันแค้ในนาม คซาคือบิดาในใบแจ้งเกิดของหลอน แต่บิดาผู้ให้กำเนิดแท้จริงคือขจรเกียรติ

ฉะนั้นแม้จะมีทะเบียนสมรส สถานะระหว่างคซากับอัมพรก็เป็นเพียงน้องสามีกับพี่สะใภ้เท่านั้น

'แม่ไม่ได้ทำอะไรผิด หากจะผิด ก็ผิดที่ 'ไม่ใช่' สำหรับคุณย่า'

ในวันนั้นอมลรดาได้ทราบความจริงจากปากอัมพร โดยมีคซาคอยช่วยยืนยันพร้อมทั้งอธิบายทุกอย่าง คซายังคงทำหน้าที่ของพ่อและสามีที่ดี จวบจนวาระสุดท้าย เพราะหลังจากนั้นประมาณครึ่งเดือน เขาก็เสียชีวิตลงอย่างสงบ

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ได้รับรู้ทำให้คนเป็นลูกเห็นใจคซากับอัมพรจนน้ำตาร่วง พร้อมกันนั้นก็เข้าใจขจร จนรู้สึกสงสารภรรยาหลงผู้เยอหยิ่งอยู่ลึกๆ เพราะหากเลือกได้ หลอนเชื่อว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากเป็นภรรยาที่มีสถานะฟ่งท้าย

จุดที่กชกรกับอัมพรยืนอยู่ต่างก็เจ็บปวด!

น่าเศร้า ความรักของหนุ่มสาวคู่นี้ไม่ควรกลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวยุ่งเหยิงขนาดนี้ หากไม่เพราะผู้ชายที่อัมพรคบหาด้วยเป็นทายาทของตระกูลเศรษฐี เขามีมารดานิสัยเจ้าชู้เจ้าอย่าง คุณหญิงไพลินขีดเส้นแบ่งคุณค่าความเป็นคนด้วยยศศักดิ์ ฐานะ และชาติตระกูล มาตรฐานที่วางไว้นั้น ลูกสาวแม่ค้ายากจนไม่มีมันเลยสักข้อ ด้วยข้อบกพร่องในความขาดนี้เองนำมาสู่การกีดกัน อัมพรถูกผลักไสราวกับเชื้อโรคร้ายที่ต้องเร่งกำจัด ในขณะที่ขจรเกียรติถูกบังคับให้หมั้นหมายกับขจรตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ คู่รักควรจบความสัมพันธ์ ถ้าไม่เพราะทั้งคู่ผลอโผล่จนเกิดสัมพันธ์เกินเลย

การถือกำเนิดของเลือดเนื้อเชื้อไขเป็นโซ่ของคล้องใจของคู่รัก แต่ไม่เป็นที่ต้อนรับของคุณหญิงไพลิน

เด็กหญิงอมลรดากลายเป็นบ่วงผูกมัดสองฝ่ายให้ไม่อาจสะบัดตัดสัมพันธ์ กระนั้นคุณหญิงไพลินยังคงแน่วแน่ อยากรู้อยากเห็นจากตระกูลทัดเทียมกันย่อมมีภาษีเหนือกว่าลูกสาวแม่ค้า อีกทั้งพิธีสู่ขอรหว่างสองตระกูลใหญ่ได้ล่วงเลยมาไกลจนไม่อาจยกเลิกกลางคัน คุณหญิงไพลินเกรงว่าการมาก่อนของอัมพรจะก่อข้อครหา นางจึงดึงศาเข้ามามีส่วนช่วยปกปิดความจริง ด้วยการมัดมือชกจัดพิธีวิวาห์ระหว่างบุตรบุญธรรมกับสะใภ้ผู้ไม่พึงประสงค์ อีกทั้งวิธีนี้ยังได้กำจัดคนรักของลูกชายไปด้วยในคราวเดียวกัน เพราะสถานะน้องสะใภ้ย่อมกักขังอัมพรแน่นหนา กันไม่ให้ออกหน้าแสดงตัวบอกใครได้ว่าเป็นมารยาของขจรเกียรติ เช่นเดียวกับหลานสาวคนโตที่จะต้องกลายเป็นลูกของศาไปชั่วชีวิต

พีชจรมิตที่ไม่เด็ดขาด ทุกอย่างเลยซ้ำไม่ทันการณั้ แต่ถึงอย่างนั้น พ่อขอให้หนูเชื่อนะแอม่ พีชจรมิตไม่เคยตั้งใจจะทอดทิ้งหนูกับแม่ ส่วนคุณบัว หนูโกรธก็ไม่แปลกหรอก เธอโดนตามใจตั้งแต่อยู่บ้านตัวเอง จนแต่งเข้ามา ก็ยังถูกให้ทำแบบผิดๆ สุดท้ายเลยแทบไม่รู้จักรับปรับตัว อายุเพิ่มขึ้น ก็ปีก็ไม่เคยจะลดราวาคอก แต่พ่อขอให้ในความโกรธนั้นหลงเหลือความ

เมตตา เพื่อที่หนูจะได้รู้จักอภัย ทำให้ได้เพื่อตัวของหนูเอง ใจเราจะได้ไม่ต้องเต็มไปด้วยความเกลียดชัง'

'بابัวเองก็ไม่วู้เรื่องแม่มาก่อนเหอะคะ'

'ใช่ เธอต้องตกอยู่ในสถานะจำยอมไม่ต่างจากพลอย เพราะกว่าจะรู้ถึงสิ่งที่ทางคุณย่าปิดบัง ทุกอย่างมันก็มาไกลเกินจะย้อนกลับไปแก้ไข พลอยต้องอดทนเพื่อหนู คุณبابัวเองก็สู้เพื่อท้อง ไม่ว่าจะเป็นการสู้ที่ถูกต้องหรือผิด สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือผู้หญิงสองคนกำลังปกป้องแก้วตาดวงใจ แม่เขารักหนูที่สุดเลยนะ'

ความสัมพันธ์ซับซ้อนในรุ่นของพ่อแม่ ส่งผลกระทบต่อมายังรุ่นลูก ตอนท้องก็เครียดรู้ความจริง ถ้ามีมาตรฐานระดับของความซื่อตรงเท่ากับหล่อน แน่หนอว่าความกลัวเองก็หลังไหลท่วมท้น โชคดีที่ดีที่สุดทำแล้วความรักของพี่น้องอยู่สูงกว่าปัญญา ทว่ากรณีของขจรเกียรตินั้นกลับแตกต่าง...

'คุณขจร ไม่ได้ให้ข่าวของรวมถึงรถข้างนอกนั้น เพราะอยากซื้อใจลูก'

วันนี้อัมพรก็ยังคงมุ่งมั่น หวังจะสานสัมพันธ์ให้ลูกสาวยอมรับนับถือพ่อผู้ให้กำเนิด

'เขารู้ดีว่าสำหรับหนูแล้ว มูลค่าไม่อาจเปลี่ยนเป็นคุณค่าได้ แต่เพราะหนูมีค่าสำหรับเขาต่างหาก'

'การทำให้ใครสักคนรู้สึกมีค่า สำคัญที่สุดคือการกระทำ ลูกจะรู้สึกมีค่าได้ยังไงคะ ถ้าคนเป็นพ่อยังทำให้แม่ของลูกต้องเสียใจ หนูอาจใจแคบเกินไป แต่ยังไงหนูก็รับไม่ได้อยู่ดีคะ'

'เราเคยคุยกันเข้าใจแล้วนี่จ๊ะ เรื่องคุณبابัว...'

'หนูไม่ได้หมายถึงเรื่องในอดีต ปัจจุบันต่างหากที่เป็นปัญหา'

'ปัจจุบันเหอะ'

'คะ การนอกใจที่คุณย่าเคยบอกว่าเล็กๆ น้อยๆ トラาบไตลุงขจร

‘ไม่ได้เลี้ยงใครเป็นตัวเป็นตน ภรรยาต้องอภัยและอดทน เพราะผู้ชายเจ้าชู้
กันทุกคน พุดมาได้ยังไง นั่นไม่ควรเป็นเหตุผลเลย เป็นได้อย่างเดียวคือ
ความมั่งงายเห็นแก่ตัว’

‘แอมม...’

‘การนอกใจกลายเป็นภาระของฝ่ายถูกนอกใจไปเสียนี้ ตลกร้ายซัดๆ
ทำไมมันถึงไม่เป็นสิ่งที่คนกระทำต้องยับยั้งชั่งใจ หนูเข้าใจนะคะว่าความรัก
จิตจางได้ แต่ความรับผิดชอบล่ะคะแม่ ผู้หญิงสองคนยอมทนทุกข์ พ่อคซา
อุทิศทั้งชีวิตเพื่อทำหน้าที่ที่ไม่จำเป็นจะต้องเสียสละ ลุงขจรกลับเสพสุข
สำราญ ถึงเขาไม่ได้เลี้ยงดูใครเป็นตัวเป็นตน ผลลัพธ์เจ็บปวดน้อยกว่ากัน
หรือ ในเมื่อผู้หญิงพวกนั้น...บางคนระรานอย่างหน้ามิดตามัว บางทีหนูยัง
อยากย้อนถามคุณย่าว่านี่เป็นเรื่องธรรมดาที่สะใภ้ของคุณย่าต้องก้มหน้า
ยอมรับจริงๆ นะหรือ แต่ก็น่าสิ้นหวังจนต้องเลิกคิด ทั้งคุณย่า ทั้งลุงขจร
นั่นแหละ’

‘นี่หนู...รู้เรื่องหมดเลยหรือแอมม’

‘คะ ถึงแม่ไม่บอก เพราะห่วงความรู้สึกของหนู แต่ป้าบัวไม่ปิดด้วย
หรือคะคะ ก้องเองก็รู้เท่าๆ กัน’

‘โอ้ คุณบัวไม่น่า...’

‘อย่าว่าป้าบัวเลยคะ บางทีอารมณ์ร้ายของป้าบัวก็น่าเห็นใจ’

การยอมรับความจริงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ จัดเป็นคนละส่วนกับการ
ยอมรับนับถือต่อขจรเกียรติ คำว่าพ่อแม่ลึกซึ้งกว่าแค่การให้กำเนิด ความ
ผูกพัน ความรัก สองสิ่งนี้ไม่ได้มาพร้อมกับสายเลือด แต่ต้องสร้างขึ้นจึง
จะเกิดความหมาย

“ออกไปเต็นกันดีกว่า!”

“เซี่ย! เพิ่งรู้ว่าไอ้แอมมเป็นร่างทรง ผีเข้าผีออก”

คนเพิ่งตั้งตัวเองออกจากภวังค์หลุดหัวเราะ ตระหนักรู้ว่าตนเปลือยทำ
งานกร่อยอยู่นาน

“แกมีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าวะแอม”

“เปล่าลั๊กหน้อยพีตั้น”

“แนใจเหรวอะ ถ้ามีปัญหามากันได้นะเว้ย”

“นั่นสิแอม เห็นมาถึงเล่นซดอื่ๆ ปกติไม่เคยดื่มดูเลยนี่หว่า”

“แค่คอกแห้ง” นักเขียนสาวยกคิ้ว “แล้วนั่นเป็นอะไรพีจ๊กร นั่งน้ำลาย ยืดเหมือนหมาแก่”

“กลัวต้องหิวลูกหมากลับบ้านนะลิวะ”

“งั้นก็ซดเซยได้เลย ตามสบาย”

“แกเองก็ซกตื่นซังงอได้ตามสบาย ถือซะว่าฉลองของขวัญ”

“แสนรู้!” อมลรดาเดินหนีไปยังหน้าเวทีโดยมีเสียงหัวเราะดังไล่หลัง จักรพลหายถูกต้อง น้ำตาของอัมพรยังคงเป็นหนึ่งเดียวที่เอาชนะ หล่นได้ ตอนนั้นคนได้รับของขวัญเลยต้องเฝ้าภาวนา ขอให้เรื่องรถเสียบ ลังตุคป้าช้า อย่าได้เล็ดลอดเข้าหูชกรเลย...เพี้ยง!

“หนุ่มๆ สาวๆ นี่แข็งแรงกันดินะ พรุ่งนี้ต้องตื่นเร็วขึ้นอีกชั่วโมง ดึก ปานนี้ยังไม่หลับไม่นอน”

น้ำเสียงเข้มงวดตั้งขึ้นทางด้านหลัง เรียกให้บรรดาคนงานที่กำลังจับ กลุ่มยืนอออยู่ข้างประตูตึกทรงไทยประยุกต์สะดุ้ง ต่างก็รับรู้ชะตากรรม ว่า ‘ตื่นเร็วขึ้นอีกชั่วโมง’ คือบทลงโทษสดๆ ร้อนๆ โทษฐานสอดรู้สอดเห็น เรื่องของเจ้านาย

แน่นอนว่าไม่มีใครกล้าคัดค้าน พิสมัยเป็นหัวหน้าแม่บ้านที่เคร่งครัด ต่อกฎระเบียบ ไม่ละเว้นแม้แต่กับลูกหลาน ความเข้มงวดอย่างเท่าเทียมกัน ทำให้สามารถควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถือเป็นส่วน สำคัญในการช่วยคุณหญิงไพลินแบ่งเบาภาระดูแลบ้าน นายหญิงของบ้าน จึงมอบความไว้วางใจให้อย่างที่น้อยคนจะได้รับ

“อยากตื่นเร็วขึ้นอีกสักสองสามชั่วโมงรี!”

“อ้อย ไม่ค่ะป้าพิส”

ทั้งหมดลนลานแผ่นหนี แม่บ้านอาวุโสยืนรอกลุ่มคนงานคล้อยหลัง จึงเดินเข้าไปด้านใน กวาดตามองหาหลานสาวที่ตนสั่งให้มาตรวจตราดู ความเรียบร้อย ครั้นพบสาวน้อยตัวเตี้ย ตัดผมสั้นล้อมใบหน้ากลมแป้น ยืนอยู่จึ่งร้องเรียก

“นงค์”

“จ่ายาย” อนงค์รีบเดินเร็วๆ เข้ามาหาทางซึ่มือขึ้นไปด้านบน

“นั่นเสียงคุณบัวนี่ ทะเลาะกับใครกัน คุณขรออกไปสักพักแล้ว ไม่ใช้รี”

“จ๊ะ คุณบัวทะเลาะกับคุณก้อง หนูรู้สึกไม่ดีเลยจ่าย นี่มันผิดปกติ จริงไหม”

พิสมย์เงยหน้ามองไปทางบันไดเมื่อได้ยินเสียงผีเข้า เห็นฝ่ายหนึ่งวิ่งหนี ขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งไล่ตาม

“ก้อง!”

ร่างสูงหยุดยืนตรงชานพักบันได เมื่อถูกกชกรคว้าแขนรั้งไว้

นั่นทำให้คนเฝ้ามองจากด้านล่างทิวความกังวล เนื่องจากคราวนี้ เหตุการณ์ดูจะรุนแรงกว่าครั้งไหน ปกติแล้วร้อยวันพันปีก็มีเพียงกชกร ลังเลอยู่ฝ่ายเดียว เพราะไม่ว่าสะเก็ดไฟเอกของนายหญิงจะบ่นว่าอย่างไร ลูกชายก็ไม่เคยคัดค้านให้ระคายใจ หากเกิดเสียงโต้เถียงบนตึกใหญ่ ปกติแล้วพินคงได้เลียวากชกรทะเลาะกับขจรเกียรติ

น่าหวง... ห่วงว่ามีอู่ที่เคยโอบอุ้ม จะเป็นมือเดียวกับที่ทิ้งฟางเส้น สุดท้าย!

พิสมย์หน้าเครียด สังเกตมาลักพักแล้ววาระยะหลังมานี้ก้องเกียรติ ชрімลงมาก คล้ายกับแรงกดดันบางอย่างกำลังผลักดันให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ โดยเริ่มจากการตัดบทหนุ่มนวลตามนิสัย ถัดมาคือเขาพยายามเลี่ยงมารดาเป็นครั้งคราว ถ้าหนักนักถึงจะหลุดแสดงความคิดเห็นเป็นเชิงคัดค้าน

แต่หลังจากนั้นเขาก็จะหาทางกลับมาประนีประนอม ต่างจากคราวนี้ที่ได้ตอบด้วยอย่างจริงจัง น้ำเสียงฟ้องชัดว่ากำลังหมดความอดทน และคงไม่ยอมฟังคำสั่งเหมือนทุกที

แย่นะ ผู้มากวัยคิดว่ากษตรกำลังก้าวพลาดครั้งใหญ่ สถานการณ์เช่นนี้ยิ่งปะทะรั้งแต่จะยิ่งแตกหัก!

“พอสักทีเถอะครับคุณแม่ เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง ปล่อยผ่านบ้าง”

“เล็กน้อยยังงั้นหรือก้อง ปานนี้หนึ่งสองแม่ลูกนั้นคงดีใจกันจนเนื้อเต้น อย่ว่าแต่รตราคาหลักล้านเลย พวกมันไม่สมควรได้อะไรทั้งนั้น! เพราะพวกมันไม่เคยช่วยเราหาเงิน คอยแต่สูบเลือดสูบเนื้อเหมือนปลิง!”

ก้องเกียรตียกมือลูบหน้า หัวของเขาปวดตุบๆ กลับบ้านแล้วสิ่งเดียวที่อยากทำคือพักผ่อน แต่ดูเหมือนมันจะยากเกินกว่าจะทำได้ เมื่อมารดา นำเรื่องร้อนหูร้อนใจมาสาदीใส่ไม่หยุดหย่อน

ถ้อยคำที่กษตรตะโกนปาวๆ อยู่นี้ออกจะคึกคัก แต่กลับยากที่จะคุ้นชิน ยิ่งพอดำพูดเดียวกันถูกกระหน่ำตอนสภาวะอารมณ์ไม่คงที่ ร่างกายอ่อนเพลียถึงขีดสุด มันยิ่งหนักอึ้งจนรู้สึกเหมือนถูกโยนหินถ่วงลงมาจนแทบทรุด

เขาเหนื่อย เขาหนัก กรวดหินที่มารดาหมายจะขว้างใส่ ‘พวกบ้านเล็ก’ กำลังซัดโดนเขาจนท่วม!

รอยเขื่อน... ความร้ายกาจที่มารดาเพียรกระทำ สำหรับก้องเกียรตแล้วเปรียบเสมือนรอยเประเขื่อนที่ค่อยๆ ซึมแผ่เป็นวงกว้าง ท้ายที่สุดกลายเป็นความสกรปรก ลูกที่ต้องทนเห็นความสกรปรกของแม่ชัดขึ้นเรื่อยๆ แล่นจะขมขื่น

‘ลูกต้องเหยียบนังแม่มาให้จมดิน จงก้าวสูงขึ้นไป ทิ้งน้ามันออกไปให้ห่าง แม่เชื่อว่าก้องทำได้ ลูกของแม่เก่ง สมกับเป็นผู้สืบทอดที่คุณปู่เลือกอนาคตของลูกจะต้องสดใสจนพวกมันอิจฉา’

เขาต่างหากที่อิจฉา เวทนาตัวเองทุกครั้งที่ได้ยินคำเยินยอ

พิสูจน์ตัวเองด้วยผลงานกระนั้นหรือ... น่าสมเพช!

ใครจะรู้ว่าเมื่อหลังมีใครอีกที่คนยืนอยู่ โดยที่เขาไม่อาจให้ความดีความชอบแก่ใครได้เลย มิหนำซ้ำยังต้องคอยปั้นยืมขึ้น อ้าแขนรับประโยชน์เพียงลำพัง ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่ากำลังข้ามหัวใครต่อใคร ยิ่งตระหนักว่าคนที่ตนข้ามหัวล้วนทุ่มเทแรงกายแรงใจ เพื่อหนุนให้เขายืนหยัดเป็นคุณก้องเกียรติผู้นำชื่นชม เขายิ่งสมเพชตัวเอง

ทายาทที่เขมชาติเลือก...นี่ก็น่าสมเพชพอกัน!

สถานะหลานชายคนเดียวบังคับให้เขมชาติต้องเลือกต่างหาก ก้องเกียรติไม่เคยได้แข่งขันกับผู้ที่มีฐานะเสมอ

อมลรดาถูกกีดกันออกไป ส่วนญาติรุ่นราวคราวเดียวกันอย่าง ภาณุพงศ์กับพิมลเชษฐกตได้ต่ำกว่ามาตลอด ทั้งที่เป็นแบบนี้ กชกรก็ยังตำหนิพี่สาวของเขาซ้ำๆ ว่าไม่เคย ‘ช่วยสร้างความเจริญ’

เขาเชื่อว่าถ้าให้โอกาส อมลรดาทำได้แน่ มารดาเองย่อมรู้อยู่แก่ใจ ถึงได้คอยคัดค้าน ไม่ยอมเปิดทางแม้กระทั่งตำแหน่งเล็กๆ ในบริษัท

“ก้องต้องพยายามให้หนักกว่านี้ สร้างผลงานจนกว่าคุณพ่อจะเลิกเหลียวแลไอ้พวกนั้น”

“คุณแม่” ชายหนุ่มครางอย่างท้อแท้ “นี่คุณแม่หวังให้ผมสร้างปาฏิหาริย์ ในสิ่งที่ผมไม่อยากทำนั้นหรือครับ”

“ลูกต้องทำ!”

“ต้องอีกแล้วสินะครับ”

“มันไม่ยากเกินจะทำได้หรอกน่า เพื่อความมั่นคงของตัวเองนะ ก้อง ทุกคนควรเห็นแค่ลูกอยู่ในสายตา รีบขจัดหอกข้างแคร่ออกไปซะ ในอนาคตจะได้ไม่มีใครมาแย่งชิงกับเรา เกิดพวกมันคิดทวงสิทธิ์จะยุ่งยาก”

“แอมไม่ทำอย่างนั้นแน่”

“อย่าไว้ใจพวกหน้าเนื่อใจเสือ...”

“คุณแม่ครับ” ก้องเกียรติขีดพลางสุดลมหายใจลึก ก่อนจะเอ่ย

คำถามอันยากยิ่ง “เหตุผลที่อยากให้เราแข่งขันอยู่ตลอดเวลา เป็นเพราะคุณแม่เชื่อมั่นในตัวผมจริงๆ หรือแท้จริงแล้วไม่เคยเชื่อเลยกันแน่ครับ”

“อย่าพูดจาอ่อนแอ แม่ไม่เคยสอนให้ลูกทำตัวซีแพ้นะก้อง หน้าที่เดียวของลูกคือต้องสู้”

“ผมไม่เคยยอมแพ้ งานหนักแค่ไหนผมสู้ แต่บางเรื่องถึงสู้ให้ตายก็ไม่มีความเปลี่ยนแปลงได้หรอกครับ”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ ขอแค่ลูกทำตามแม่บอก...”

“เพราะมันไม่ถูกต้อง”

“ว่าไงนะ”

“คุณแม่เองก็น่าจะรู้ว่ากำลังดันทุรังในเรื่องที่ไม่มีทางสำเร็จ เพราะมันสุดขอบเขตแล้ว” น้ำเสียงนั้นฟังอ่อนล้าเต็มที “คุณพ่อไม่มีทางล้มคนบ้านไหนโดยเฉพาะแอม คุณปู่...อาจรวมถึงคุณย่าก็ด้วยเหมือนกัน”

“ไม่จริง!”

“จริงครับ ความเป็นสายเลือดเดียวกันไม่มีความตัดขาด กระทบถึงความเอ็นุชาทางเห็นก็ยังคงเหลือเยื่อใย จะยังมีความรักที่แอมต้องได้รับตลอดไปซ่อนอยู่ ผมเปลี่ยนไม่ได้หรอกครับแม่ ในเมื่อผมเองก็ไม่เห็นด้วยกับหลายสิ่งหลายอย่างที่ผ่านมา อีกอย่างผมอยากได้คนเข้ามาช่วยบ้าง ซึ่งใครล่ะจะดีไปกว่าพี่น้อง...”

“เฝียะ!

ก้องเกียรตียังเอื่อยไม่ทันจบประโยค ใบหน้าชาวพลันสะบัดซวบเสียงฝ่ามือฟาดกระทบเนื้อดังชัดเสียงจนผู้ที่แอบดูเหตุการณ์ตกใจ

“อย่าริหนับพี่น้องกับมันให้แม่ได้ยินอีก!”

“แอมเป็นพี่ของผม”

“ก้องเกียรตีย!”

“เราเป็นพี่น้องกัน”

“หยุดนะ! น้องเด็กนั่นเป็นได้มากที่สุดก็แค่กาฝาก คอยเกาะเรากินไป

วันๆ มันก็แค่พวกไม่ได้รับการยอมรับเหมือนกับแม่ของมัน...นั่นจะไปไหน
อย่าเดินหนีแม่นะก๊อง! หยุด! ก๊องเกียรติ!”

ชายหนุ่มร่างสูงจ้ำอ้าวไปยังหน้าตึก นับเป็นครั้งแรกที่เขาไม่สนมารดา
แม่จะถูกเหนี่ยวรั้งเอาไว้สุดปลายกำลัง

พักเดียวรถสปอร์ตคันหรูก็แล่นออกจากอาณาเขตกว้าง แต่ไร้ซึ่ง
อิสระ

เสียงโทรศัพท์ดังต่อเนื่องยาวนาน ทว่าก๊องเกียรติไม่เหลียวแล ชาย
หนุ่มใช้เวลาที่มั่วกับความสุขอย่างโดดเดี่ยว โดยแทบไม่รู้ตัวเลยว่าขับรถ
ออกมาไกลแค่ไหน และเข้ามานั่งอยู่ในร้านเหล้าเล็กๆ ได้อย่างไร กระทั่ง
พนักงานพาผู้หญิงเจ้าหน้าตารายหนึ่งมานั่งหลบในมุมใกล้กัน ซึ่งเขาก็เพียง
มองผ่าน ตอนนั้นเขาสงสารตัวเองมากกว่า จนเฝ้าถามตัวเองอย่างหตู่

ตลอดชีวิตของนาย...เคยมีความสุขจริงๆ ลักครั้งใหม่...ก๊องเกียรติ
อรุณบดินทร์

๕

“ไหนบอกว่าจะเมาหัวทิ่มหัวตำไง”

“คนฉลาด แก่ลั้งโง่ยังโง่ก็ยิ่งฉลาด”

“ไม่เมาจริงๆ ด้วย เนียนนั่งสบายเลยนะ”

“คนโง่ แก่ลั้งฉลาดยังโง่ก็ยิ่งโง่ โอ๊ย!”

“คนฉลาดก็ตายได้ถ้าปากเสีย” อมรรดาสะบัดกำปั้น “นี่พี่จักรได้คุยกับพี่วีบ้างไหม กำหนดบอกว่ากลับจากอิตาลีเมื่อวาน แต่ไม่เห็นจะเข้าออฟฟิศ ตอนส่งคอมเมนต์งานคืนให้แอมยังตอบทางอีเมลเลย ตกงถึงไทยหรือยังเนี่ย”

“แล้ว ตอนแรกเจ้หวิจะเข้าออฟฟิศวันนี้แหละ แต่ถูกบอสเรียกพบด่วน แ่วว่าเกี่ยวกับที่พวกแกถูกสั่งเคลียร์ของออกจากชั้นสาม รายละเอียดคงต้องรอฟังกันอีกที ส่วนที่แน่ๆ เจ้หวิจะเข้าไปที่โรงพยาบาลแห่งเดียวกับที่เราไปสัมภาษณ์กันวันนี้ เพื่อเยี่ยมคุณหญิงจินดาอะไรสักอย่าง น่าจะเป็นพวกไฮโซโบใหญ่ ลองว่าสละเวลาทั้งที่อยู่ก็น่าสน แกทหายสิ”

“สปอนเซอร์”

“ฉันก็ว่าใช่” หนุ่มมาตเซอร์ลูบเคราหรือมแทรก้มตรงปลายคาง “เจี๊หวีไม่ยอมแพ้แน่ รายเดิมเล่นถอนตัวไปหนูนุ่คู่แข่งแบบนั้น รายใหม่ทีี่สะหาจะต้องใหญ่กว่าเดิม อย่างเจี๊หวีไม่เอาหรือแค่แก้หน้า ต้องตบหน้าคู่แข่งถึงจะสะใจ”

“บก. ฟังโน้นมีเรื่องอะไรกับพี่วี๊มาก่อนหรือเปล่า”

“เซนส์ของผู้หญิงสินะ”

“ใช่สินะ เล่าหน่อย” นักเขียนสาวแสดงความอยากรู้อยากเห็น หล่อนรู้จักกับวิภาดาตอนเข้าสู่เส้นทางการทำงาน แต่จักรพลรู้จักมาก่อนหน้านั้นนานหลายปี เพราะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องร่วมมหาวิทยาลัย

“ก็แค่เคยมีแฟนคนเดียวกัน...ในเวลาเดียวกัน”

“โอ๊ะ คบซ้อนซ้อนเงื่อนหรือ”

“เออ คบซ้อน แต่ซ้อนไม่มีดี รู้ใหม่ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร” จักรพลถามโดยไม่รอเอาคำตอบ “ไอ้ตั้ม”

“ตั้ม...หือ ญาติพี่ตันอะนะ”

“เออ ไอ้ตันถึงได้กระหน่ำซ้ำเติมแบบไม่บันยะบันยัง เพราะทุกวันนี้หมอนั้นคบใครได้ไม่เคยนาน ไอ้เตเองยังรู้เลยว่าพี่ชายบักใจอยู่กับแฟนเก่า นั่นก็ไม่เห็นใจพอกันกับไอ้ตันแหละ จริงๆ พี่น้องสามตอนี่เจ้าชู้เหมือนกันหมด แต่อีกสองคนไม่ทึบเหมือนไอ้ตั้มไง เลยกระหน่ำแซวกันยกใหญ่ กลายเป็นเรื่องโจ๊กไปเลย”

“สงสารพี่ตั้มดีไหมเนี่ย”

“เลิกทำหน้าสมน้ำหน้าให้ได้ก่อนเหอะ”

สารดีสาวยกไหล่ “ไม่ก็หาทีต่อมาก็ชะลอความเร็วจอดหน้าบ้าน เจ้าของรถ ทั้งคู่พูดคุยกันอีกเล็กน้อยก็แยกย้าย

อมลรดาทันเห็นหลังพฤษ์ไวกๆ ตอนไข่เปิดประตูรั้ว นี่แหละเหตุผลที่หล่อนมักขอตัวออกจากกลุ่มสังสรรค์ก่อนเป็นประจำ เพราะต่อให้บอกว่าจะไม่ต้องรอลักก็ครั้ง ทั้งพฤษ์ทั้งอัมพรก็ยังรออยู่ดี

หญิงสาวแหวะห้องนอนมารดา แล้วจึงกลับเข้าห้องนอนตัวเอง ตอน
รีอัสมีการะออกจากเป้ หล่อนเพิ่งเห็นว่าโทรศัพท์แจ็งเตือนสายไม่ได้รับ
จำนวนสองครั้ง และอีกหนึ่งข้อความถูกส่งมาหลังจากนั้น

อยู่ไหน ออยากเจอ

ผู้รับดูเวลาที่ก้องเกียรติส่งมา ชักสังหรณ์ไม่ค่อยดี

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

สัญญาณตอบรับอัตโนมัติดังซ้ำทุกครั้งที่ยพยายามติดต่อกลับ หล่อน
เลยเปลี่ยนเป็นส่งข้อความแทน

ขอโทษที่ เพิ่งเห็น ถ้าสะดวกนัดเจอกันพรุ่งนี้ไหม

อมลรดาถือโทรศัพท์ค้างอยู่พักหนึ่ง จดจ่อรอให้ไฟบนหน้าจอ
สีเหลืองมสวาง แต่ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น สุดท้ายจึงตัดใจวางมือถือลงบนโต๊ะ ยุติ
อาการฟุ้งซ่านด้วยการกดรีโมตเปิดทีวี เพื่อใช้เสียงเบนความคิดด้านร้ายที่
แฝงมากับแสงสังหรณ์ แล้วคว้าผ้าขนหนูเตรียมจะอาบน้ำ ทว่ายังไม่ทันเดิน
ถึงหน้าห้องน้ำกลับต้องชะงัก หันขวับไปจ้องทีวีเหมือนกำลังดิ่งลึกสู่หุบเหว

“...เกิดอุบัติเหตุรถสปอร์ตพุ่งชนเสาไฟฟ้าเมื่อช่วงกลางดึกที่ผ่านมา
ทราบชื่อคนขับคือนายก้องเกียรติ อรุณบดินทร์ ทายาทบริษัทสินบดินทร์
จำกัด (มหาชน) เจ้าหน้าที่ตรวจสอบจุดเกิดเหตุ...”

“ไม่จริง...ตื่นลึกร้อง...”

เสียงร่ำไห้คร่ำครวญสะท้อนทั่วห้องสีเหลือง กระแสแห่งความอาดูร
สะเทือนจิตใจคนฟังอย่างรุนแรง

อมลรดาหนาวเยือกจนตัวสั่น รู้สึกเหมือนถูกความมืดกลืนแสงสว่าง
แห่งความหวังจนหมดสิ้น ดวงตาคู่สวยเคลือบคลอด้วยรอยโศกเศร้าฯขณะ
จับจ้องใบหน้าที่เคยสะอาดสะอาด บัดนี้มันดูแปลกไปเพราะสภาพบาดแผล
จากอุบัติเหตุ ร่างขาวซีดที่เคยเคลื่อนไหวกลับนอนนิ่งอยู่บนเตียงสเตนเลส
เย็นซีด เต็มไปด้วยร่องรอยบอบช้ำ

“ฮือ ไม่จริง...ไม่ใช่เรื่องจริง...” กชกรพรีาคำเดิมซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียง
ปานจะขาดใจ “ก้อง...ก้อง...”

ยิ่งร้องเรียก สิ่งทีสะท้อนกลับยิ่งเสียงบงัน...ว่างเปล่า
“ก้องตื่นเดี๋ยวนี้! แม่สั่งให้ตื่น!”

หญิงสาวผงะถอย เมื่อจู่ๆ กชกรเขย่าวางลูกชายอย่างคลุ้มคลั่ง
เตือดร้อนขจรเกียรติต้องห้ามกึ่งปลอบภรรยาอย่างทุลักทุเล เพราะตัวเขา
เองก็ไร้เรี่ยวแรง ในเวลาเช่นนี้ความสูญเสียยุติธรรมต่อทุกชีวิต นำพาความ
เสียใจมาสู่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

“พอแล้วคุณบัว อย่าทำแบบนี้”

“ปล่อยฉัน ฮึก! ไซ้สิ คุณยังเหลือมัน! แต่ฉันกำลังจะตาย คุณได้ยื่น
โหมว่าฉันกำลังจะตาย!”

“ผมเองก็เสียใจ ถ้าแลกกันได้ ผมยอมตายแทนลูก”

“เฮอะ! ทำเป็นพูดดี คุณไม่เคยแยแสก้อง ไม่เหมือนอดีตนั่น!”

‘อดีตนั่น’ ยืนหนึ่งรับสายตาเกลียดชัง ตลอดมาหล่นกับแม่เปรียบ
เสมือนหนามค้อยทิ่มแทงใจกชกร ยิ่งขจรเกียรติพยายามชดเชยความผิด
มากเท่าไร หนามนั้นก็ยิ่งแทงลึกลงไปอย่างยากจะบ่งออก อีกอย่างตอนนี้
หล่นขาไปหมดทั้งร่างกาย ต่อให้กชกรด่าสาดเสียดเสียด คนโดนบริภาษก็
ไม่รู้รู้สึก เพราะมันเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดที่กำลังเผชิญ

“ก้องทำดีแค่ไหนคุณไม่เคยมองเห็น แต่สำหรับฉัน ลูกคือสิ่งมีค่าที่
สุด”

“การที่ผมไม่โยนความคาดหวังกดดันก้อง มันไม่ได้หมายความว่าผม
ไม่หวังหรือไม่เห็นคุณค่าในตัวเขา” ขจรเกียรติปล่อยมือจากภรรยาแล้ว
จู่ๆ กชกรกลายเป็นถ่านร้อน

“คุณมันจะรู้อะไร วันๆ ดีแต่กพวกอึดัว!”

“งั้นคุณรู้อะไรบ้างล่ะคุณบัว วันๆ เก่งแต่ยึดเยียดเรื่องไร้สาระใส่หัว
ลูก ทีลื้ออยากเอาชนะได้ทุกเรื่อง นั่นแหละเหรอความรัก คุณเรียกร้องเอาจาก

ก็องมากกว่าจะให้ลูกเสียด้วยซ้ำ”

“ไม่จริง ฉันเป็นผู้ให้มาตลอด ฉันต้องทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อทั้งแม่ เพราะพ่ออย่างคุณมันไม่ได้เรื่อง”

“ผู้ให้... ให้แบกความหวังของคุณก็คงใช่ เพราะคุณไม่เคยคำนึงถึงความสุขของลูกเลย แล้วถ้าผมมันไม่ได้เรื่องนักก็เลิกซะ เมื่อไม่มีก็องเราก็ไม่จำเป็นต้องทนอยู่ด้วยกันอีก”

“นั่นแหละ! คุณกล้าพูดกับฉันอย่างนี้เธอคุณขจร ฉันต่างหากที่ต้ออดทน แล้วฉันก็จะทนต่อไปจนกว่าเราจะตายจากกันด้วย ฉันไม่มีวันปล่อยคุณไปเสวยสุขกับมันหรอก อย่าหวังเลย แต่ถ้าอยากอยู่กับมันนักก็ตายตามกันไปซะสิ เพื่อจะได้ตามไปครองรักกันในนรก!”

“เพราะคุณเอาแต่สาปแช่งคนอื่นแบบนี้ไง ผลกรรมถึงได้ย้อนกลับมาหาคุณ มันคงไม่เป็นไรหรอก ถ้าผลกรรมตกอยู่แค่ที่คุณ ไม่ใช่พรากก้องไปแบบนี้ ไม่สิ ไม่น่าใช่เพราะผลกรรม แต่เป็นผลจากการกระทำของคุณเลยต่างหาก”

“พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง คุณโทษฉันนี่เธอคุณขจร!”

“แล้วสาเหตุที่ก้องต้องออกจากบ้านตอนค่ำมีดมันเป็นเพราะใคร!”

เสียงฝีเท้าจากทางเดินด้านนอกบอกให้รู้ว่ากำลังมีคนมา นั่นช่วยระงับวาทะวิวาทได้ชะงัด คู่สามีภรรยาหยุดสาดน้ำลายรดศพลูกชาย กระนั้นตรงนี้ก็ยิ่งน่าอึดอัดจนเหมือนออกซิเจนลดน้อยลงทุกที

อมลรดาดัดลिनใจหมุนตัวจ้ำอ้าวไปทางประตู อากาธาตามแขนขา ย้ายขึ้นมาสูมอยู่ตรงหัวจนต้อไปหมด หล่อนต้องการอากาศบริสุทธิ์ อยากรามุมสงบให้ตัวเองได้พักปล่อยความอัดอั้นที่สูมแน่นจนแทบหายใจไม่ออก
ปึก!

คราวนี้ความซาโหลมารวมกันบนใบหน้า หญิงสาวรู้สึกเหมือนวังขนกำแพง น้ำตาที่เอ่อคลอพล้นร่วงเฝาะ หล่อนรีบก้มหน้าหลบพลางอุบอิบขอโทษ ความเจ็บตึงสติให้รู้ผิดว่าตนชุ่มซำม ดูจากเครื่องแต่งกายที่อีกฝ่าย

สวมใส่ทำให้เขาได้ว่าเป็นผู้ชาย อย่างไรก็ตาม หล่อนไม่มีเวลาพิจารณานานนัก ความอดทนกำลังใกล้หมดเต็มที น้ำตาหยดแรกเรียกความอ่อนแอให้ทะลักได้อย่างง่ายดาย และหล่อนไม่ยากร้องให้พุ่มพ่ายต่อหน้าคนไม่รู้จัก “เดี๋ยวครับ”

เสียงเรียกจากชายแปลกหน้าไร้ความหมาย ร่างโปร่งบางพรวดพราดเข้าลิฟต์ กดปุ่มปิดย่ำๆ พร้อมปล่อยเสียงสะอื้นลอดผ่านริมฝีปาก เข้าใจลึกซึ้งตั้งแต่คราวสูญเสียทุกความสูญเสียทำให้อ่อนแอ แต่ก็ยังไม่ร้ายเท่าอารมณ์แห่งหาอารมณ์อันเกินต้านทาน หล่อนอยากตะโกนร้องเรียกก้อง-เกียรติสักครั้งพันครั้งด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ ว่าน้องชายจะหวนคืนอยากจะยอมรับได้ว่าปาฏิหาริย์ที่เฝ้ารอไม่มีวันเป็นจริง

นี่จึงนับเป็นครั้งที่สอง...ที่หล่อนเกลียดการใช้ชีวิตอยู่กับความจริง การถูกสอนให้ยอมรับ ไม่ว่าจะสิ่งที่พานพบสวยงามหรือเลวร้ายกำลังสร้างความรวดเร็วแสนสาหัส

หญิงสาวสะอื้นจนตัวโยน ไม่เคยเตรียมใจรับความสูญเสียในลักษณะนี้ ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป แรงจากการพุ่งอัดกับเสาไฟฟ้า นอกจากทำให้รถมีสภาพยับเยินแล้ว คนขับเองก็เหวอะหวะ ก้องเกียรติกระตุกหักหลายส่วน เขาเสียชีวิตตั้งแต่ก่อนหน่วยกู้ภัยจะงดนำร่างออกจากซากรถ ไม่มีใครได้ฟังคำสั่งเสีย ปราศจากซึ่งคำล่ำลาให้ได้เตรียมใจ

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด ร่างโง่งนรีบมุ่งไปทางประตูข้างตึกของโรงพยาบาล บริเวณสวนหย่อมมีดวงไฟสีส้มขนาดเล็กกระจายอยู่โดยรอบ คล้ายถูกเปิดไว้เพื่อความสวยงามมากกว่าต้องการให้แสงสว่าง ดีแล้ว มันจะได้ช่วยบดบังน้ำตาที่หลังริน มือเรียวย่อมเกาะพนักเก้าอี้ไม้ระแงง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่ง แต่เกือบพลัดตกลงไป

“แอม!”

ก่อนร่างโปร่งบางจะล้มพุบ ใครคนหนึ่งพลันพุ่งพรวดเข้ามา อ้อมแขนแข็งแรงโอบรับหล่อนไว้ แล้วร่างบางเข้าอิงซบอ กอ้อมกอดอบอุ่น

ขับไล่ความหนาวเหน็บออกไปที่ละนิด

“ซู...พ่อล้มหายใจเข้า...ออก...ซ้ำๆ” เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มกระซิบพลงยกมือลูบหลังปลอบโยนเพื่อให้หญิงสาวคลายสะอื้น เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อหล่อนสอดแขนกอดตอแขนบแน่น ใบหน้าเมื่อนคราบน้ำตาชุกลงกับอกกว้าง

ชายหนุ่มเลื่อนมือขึ้นลูบเรือนผมนุ่มสลวย ประคองร่างในอ้อมแขนโยกเบาๆ เหมือนปลอบเด็ก รายงานข่าวด่วนได้รับการยืนยันจากความโคกคัลย์ของคนในตระกูลอรุณบดินทร์ขนาดนี้ เขาคงไม่ต้องสอบถามให้ซ้ำรอยแผลสดใหม่อีก

“พี่จักร”

ร่างสูงชะงักเป็นคำรบสอง เมื่อน้ำเสียงแหบแผ่วลอดผ่านริมฝีปากของหญิงสาว หล่อนกำลังเอ่ยเรียกชื่อใครอีกคน แน่ละว่านั่นไม่ใช่ชื่อของเขา

“แอมสงสารน้อง” คนกำลังต้องการที่พึ่งเบียดเข้าหาเจ้าของอ้อมกอดแน่นขึ้น แล้วกอดนิ่งอยู่อย่างนั้น ระยะเวลาผ่านไปอีกหลายนาที สถิติถึงค่อยรับรู้ต่อบางสิ่งที่ไม่คุ้นเคย

กลิ่นหอมสะอาด...หอมแบบไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน!

“ฮะ” อมลรดอาอุทาน ผงกศิระชะขึ้นรวดเร็ว ผงะถอยด้วยความตกใจ “ดีขึ้นแล้วใช่ไหมครับ”

“คะ...คุณ...” ฝ่ายกำลังอึ้งไม่สนใจตอบคำถาม หล่อนรีบยกมือปาดน้ำตา ทว่าน้ำตาเจ้ากรรมดันไม่ยอมหยุดไหล ภาพตรงหน้าจึงพร่ามัว แสงจากด้านในอาคารจากไกลๆ ส่องให้เห็นเพียงโครงร่างสูงใหญ่กับเค้าหน้าบางส่วน หล่อนมองเห็นสันจมูกโด่งกับริมฝีปากของเขาจริงๆ คิดว่าน่าจะตัวโตกว่าเพื่อนรุ่นพี่อยู่พอสมควร แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้จุกใจ กลิ่นหอมสะอาดที่ปนมากับกลิ่นอาฟเตอร์เชฟจางๆ นี่ต่างหาก กลิ่นแบบนี้ไม่มีทางติดอยู่บนตัวของจักรพลได้ รายงานนั้นเป็นหนุ่มกรุงงุญโดยกำเนิด ดันใช้อุปการณ์

โกนหนวดแบบลูกทุ่ง คือสบู่อ่อนกับใบมีดแบบธรรมดา

สำคัญที่สุดคือความเคยชิน ลืมไปได้อย่างไรนะว่าหล่อนมาโรงพยาบาลเพียงลำพัง!

“คุณเป็นใคร ทำไม่ถึง...”

“คืนนี้น้ำค้างแรง พี่ว่ารีบกลับเข้าข้างในดีกว่านะครับ” หม่อมปริศนา ซิงเอ๋ยเตือน

อมลรดาขมวดคิ้วครุ่นคิด น้ำเสียงของเขาฟังหนักแน่นแฝงกังวาน นุ่มนวล ฟังแล้วให้ความรู้สึกอบอุ่นที่อยู่หอก แต่มันกลับทำให้หล่อนรู้สึกแปลก ทั้งที่คิดว่าไม่รู้จัก แต่กลับเหมือนเคยได้ยินมาก่อน

เขาได้เอ่ยเรียกชื่อหล่อนสักครั้งหรือเปล่าละ...หญิงสาวเอียงคอ เชื่อแล้วว่า การพยายามทบทวนความจำตอนกำลังสับสนเป็นเรื่องโหดหิน

ให้ตายเถอะ ตะกี้เพลอโถมยัดเขาเป็นที่พึ่งอยู่ตั้งนานสองนาน แถมนอกเหนือจากการกอดแนบชิด หล่อนยังเซ็ดน้ำตากับอกเขาไปด้วยตั้งเยอะ คราน้ำมูกติดไปบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้

“แอม! ู๊...แอม! อยู่แถวนี้หรือเปล่าวะ”

เสียงของจักรพลตัวจริงดังทำลายความเงียบ ดวงตากลมโตจึงเปลี่ยนพิภพ มองข้ามไหล่ชายในเงามืดไปยังประตูทางเข้าอาคาร เห็นเพื่อนรุ่นพี่กำลังป้อนปากตะโกน

“พี่จักรของคุณมาแล้ว” ฝ่ายถูกโหมเมเป็นตากล้องมาดเซอร์ลุจาก ม้านั่ง เขาแนบฝ่ามือลงบนแก้มเนียนจนเจ้าของแก้มสะดุ้งประหนึ่งถูกหนาด ด้วยของร้อน ทว่าคนทำกลับยังยืนนิ่ง แม้ว่อมลรดาจะพยายามถอยหลบด้วยความงุนงง “เข้มแข็งไว้นะ แล้วพบกันครับ”

พบกัน? สำคัญกว่านั้น...เขารู้ได้อย่างไรว่านั่นคือเสียงของจักรพล

“เดี๋ยว...เดี๋ยวสิคุณ!” หญิงสาวร่างโปร่งบางผุดลุกพรวด แต่คู่สนทนา ก้าวออกไปไกลเกินกว่าจะรั้งได้ทัน และเพียงครู่เดียวความมืดก็อำพรางเขา หายไปจากระยะสายตา ทั้งไว้เพียงรอยอุ้งจากสัมผัสให้ได้จดจำ

“บ้าจิบ!” จักรพลเดินเข้ามาใกล้พร้อมคำทักทายเสนาหู่
 “เจอตัวซะที ทำไม่มารับโทรศัพท์วะ รู้ไหมว่าน้ำพลอยร้อนใจแค่ไหน
 กว่าฉันจะพามาถึงโรงพยาบาล น้ำพลอยกดโทรศัพท์หาแกตลอดทาง พอ
 มาถึงดันหายหัวซะอีก ถามใครก็ไม่มีใครรู้ แกรมแจ้คุณนายเอาแต่ด่า ฉันจะ
 บ้าซะให้ได้”

“โทรศัพท์...นั่นสิ อยู่ไหนนะ” คนโดนดูยกมือตบกระเฝ้า
 “แกนะแก ใจแอม สภาพแบบนี้ยังจะขับรถมาเองได้ยังไง”
 “ขอโทษ แอมไม่ทันคิด แต่ถึงมาเร็วแค่ไหนก็...”
 คำบางคำยากเกินเอื้อนเอ่ย ต่อให้รับรู้ชัดเจนก็พูดไม่ออก
 หนุ่มเซอร์ยกมือลูบหน้าผากถอนหายใจหนัก ภาพความผูกพัน
 ระหว่างกันสร้างความเจ็บปวดได้ถึงชั่วหัวใจดีแท้

“นั่งดีกว่านะแอม”

“พี่จักรเองก็เหมือนกัน”

ทั้งคู่ทรุดตัวลงนั่งข้างกัน

“โชคดีที่น้ำพลอยมาด้วย ฉันเกือบจะขับรถฝ่าไฟแดงตั้งหลายครั้ง
 ถ้าไม่ได้น้ำพลอยคอยเตือน ป่านนี้อาจต้องเข้าไปนอนในห้องฉุกเฉินแล้ว”

การพูดถึงอัมพรทำให้ช่างภาพหนุ่มรีบโทรศัพท์ไปแจ้งว่าพบตัวอมล-
 รดาแล้ว จากนั้นเขาจึงขยับเอนหลังพิงพนัก แหงนมองท้องฟ้ามีดมิได้ไร้ดาว
 สถานการณ์ตอนนี้ทุกคนต่างก็ต้องการเวลาตั้งสติ รวมถึงตัวเขาเองด้วย

“ไม่อยากจะเชื่อเลยวะ”

“เหมือนเป็นฝันร้ายที่ไม่ยอมตื่น”

“ฝันนี้คงสิ้นสะเทือนไปไกลถึงตึกสินบดินทร์”

“นั่นสิ การมีอยู่ของก้องสำคัญต่อผู้คนอีกมากมาย ถ้าย้อนเวลาได้ก็
 คงดีนะพี่จักร ความจริง...ตอนเราไปตีมเมื่อคืน ก้องโทร. มาหาแอม แต่
 แอมไม่ได้ยิน เขาส่งข้อความมาหลังจากนั้นแค่นี้ก็หนักกว่าแอมจะเห็นก็
 ตอนกลับถึงบ้านแล้ว ถ้าได้รับสาย เราคงได้เจอกัน ถ้าเป็นอย่างนั้น...บางที

เรื่องทั้งหมด...”

“หยุดเหอะวะ เกออย่าคิดเหลวไหล ห้ามโทษตัวเอง”

“แอม่เสียใจ”

“เราทุกคนเสียใจ” จักรพลเสียงเครือจ้องต้องกระแอม “แต่ยังไงแกก็ไม่ควรโทษตัวเอง การพลาดเจอกับก้องไม่ใช่ความผิด ไม่มีใครล่วงรู้อนาคตหรือแกแอม ไม่ว่าจะป็นอนาคตระยะสั้นแบบชั่วโหม่งข้างหน้า หรือระยะยาวอีกเดือนอีกปี”

อมลรดรับฟัง แต่เหตุผลกลับไม่ช่วยให้ทำใจง่ายขึ้นเลยสักนิด

“ฉันรู้ว่ามันยาก แต่แกต้องตั้งสติให้ดี ก้องคงไม่ยินดีแน่ถ้าเห็นแกเป็นแบบนี้ เพราะแค่ที่แกจะต้องแบกรับแทนเขาหนักจากนี้ก็หนักหนาพอแล้วอย่าทำให้น้องเป็นห่วง ปล่อยให้ก้องจากไปอย่างสงบเถอะนะ”

“พี่จักรหมายถึง?”

ตอนนี้สมองของอมลรดาเฉื่อยชา ซึ่งจักรพลเองก็เข้าใจสถานการณ์ดี

“นับจากนี้มีอะไรอีกมากที่แกต้องทำ อย่างแรกเลยก็...งานของก้อง”

“งานศพ”

แม้จะหมายความว่าคนละอย่าง จักรพลก็เพียงพยักหน้ารับ ด้วยเข้าใจว่าการเอ่ยคำนี้สำหรับอมลรดาแล้วไม่ต่างจากหันคมมีดเข้ากรีดเดือนหัวใจ มนุษย์เรามีขีดจำกัดมากแค่ไหนกันหนอ เขาคาดว่ารุ่นน้องคงอยู่ใกล้ขีดอันตรายเต็มที

การคาดคะเนของจักรพลถูกต้อง ผิดก็แค่สาเหตุไม่ได้เกิดจากความเสียใจจนกล่าวโทษตัวเองเท่านั้น

ตลอดมาในฐานะพี่ อมลรดาคอยเป็นที่ปรึกษาให้แกก้องเกียรติก็จริง แต่แค่นั้นย่อมเทียบกันไม่ได้กับการที่น้องชายต้องแบกรับภาระเพียงลำพัง ในขณะที่หล่อนใช้ชีวิตอย่างสุขเสรี หล่อนไม่เคยกระตือรือร้นอยากข้องเกี่ยวกับบริษัท ไม่ใช่เพียงเพราะถูกกีดกัน แต่รู้มานานแล้วต่างหากว่าตำแหน่ง

ผู้นำถูกฟ่งไว้ด้วยภาระอันหนักอึ้ง ลึกลงในใจจึงซ่อนความเห็นแก่ตัวเอาไว้ ยิ่งเติบโตก็ยิ่งดีใจที่ไม่ต้องมีสภาพเป็นนกน้อยในกรงทองเหมือนก้องเกียรติ

อมลรดาไม่เถียงหรือกว่าอัมพรเองก็มีความคาดหวังเหมือนกับคนเป็นแม่ทั่วไป แต่เส้นทางที่แม่ขีดเอาไว้มักยึดหยุ่นผ่อนปรน กระนั้นหล่อนก็พยายามปฏิบัติอยู่ในกรอบตามสมควร ด้วยตระหนักดีว่าหากกระทำพลาดจนกลายเป็นความผิดเมื่อไร ผู้ที่จะถูกตำหนิก่อนตนก็คือมารดา โดยเฉพาะสมัยที่คชายังมีชีวิตอยู่ นั่นเรียกได้ว่าน่าสยของสำหรับเด็กหญิงซึ่งยังอ่อนเตี้ยสา หล่อนจึงแอบพอใจการกีดกันของกชกรตลอดมา เพราะสุดท้ายผลประโยชน์ที่อีกฝ่ายหวงนักหวงหนา อมลรดาให้ค่าเพียงแต่ภาระ และนั่นกลายเป็นภาระที่ก้องเกียรติไม่เคยละวางลงได้ จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต

‘ก้องก้าวหน้าไปอีกขั้นแล้ว’

‘แกไม่มีวันเอาชนะก้องได้ เหมือนอย่างแม่แกไม่เคยเอาชนะฉันได้’

‘พวกแกก็แค่เหลือบไร ทำได้แค่อวยเกาะกิน รอรับเศษทานไปวันๆ’

คำพูดซ้ำซากประหนึ่งแผ่นเสียงตกร่องของกชกรเคยสร้างความรำคาญ แต่บัดนี้กลับสร้างความหดหู่ เพราะการกระตุ้นให้หล่อนริษยาต่อสถานะทายาทของน้องชาย แท้จริงแล้วก้องเกียรติต่างหากที่ถูกข่มให้ต้องขังตัวอยู่ภายใต้ข้อจำกัด ลึกลงไปภาระหน้าที่กระตุ้นให้เขาโหยหาอิสระอย่างสิ้นหวัง แต่เพราะสำนึกรับผิดชอบที่ถูกปลูกฝังจึงต้องก้มหน้ายอมรับ ภาพที่หล่อนมองน้องคือยิ่งโตเขายิ่งมีค่าเป็นเพียงหุ่นเชิด ต้องเดินตามรอยที่ผู้ใหญ่ร่วมกันกำหนด

ภาพงดงามของทายาทหนึ่งเดียวของอรุณมดินทร์น่าชื่นชม...ราวกับประติมากรรมไร้ชีวิต!

อมลรดาไม่เคยพบใครเหงาเท่าก้องเกียรติ ตอนยังเด็ก เขาพอจะมีความสุขได้เล่นสนุกตามวัยบ้างก็แค่ตอนที่มิเชมชาติคอยคุ้มครอง นั่นคือเวลาที่ประมุขของบ้านเรียกหลานชายเข้าพบ ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่

หลานสาวจากบ้านเล็กถูกเรียกเข้าไปด้วย ในอดีตเมื่อสี่สิบปีก่อน แม่เขมชาติ อ่อนข้อต่อภรรยาจนยอมอนุญาตให้ทำตามความต้องการของสะใภ้คนโปรด คือห้ามหลานสาวคนโตแสดงตัวในงานสำคัญ แต่ท่านไม่เคยห้ามอมลรดา เข้าไปที่บ้านใหญ่

ตรงกันข้าม เด็กหญิงต้องไปที่นั่นทุกเดือน ประกาศิตซึ่งสั่งเป็น คำขาดทำให้ไม่มีใครกล้าขัด

ถ้าบอกว่าเขมชาติคือตัวกลางเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องก็คงไม่ผิด เขาเปิดโอกาสให้หลานได้ใกล้ชิดกัน โดยจงใจกีดกันบรรดาผู้ใหญ่ที่คอย สร้างบรรยากาศร้อนระอุออกไป เขมชาติไม่ยอมให้กษกรบงการก้องเกียรติ อย่างน้อยก็ต่อหน้าท่าน และไม่ยอมให้ขจรเกียรติแสดงท่าทีใดๆ ก็ตามที่ อาจส่งผลให้เด็กทั้งคู่สับสน แม้แต่กับคูชีวิต เขมชาติก็คอยยั้งไว้ คุณหญิง ไพลินจึงไม่เคยได้เข้ามาคลุกคลีเวลาที่สองพี่น้องเล่นชกกันตามประสาเด็ก

สายไปแล้ว อมลรดาปวดหน้าตา หล่อนไม่อาจชดเชยอะไรให้ก้อง-เกียรติได้เลย

ไม่สิ...

“พี่จ้กร”

จู่ๆ จิตได้สำนึกกลายเป็นแสงสว่างไขคำตอบ นี่ต่างหากสิ่งที่จ้กรพล ต้องการเตือน

“แอมกแล้ว”

“กลัวอะไร”

“การต้องแบกรับความหวังเป็นลึนน่ากลัว” อมลรดาสับสน ถึงจะเป็น การทำเพื่อก้องเกียรติ เพราะงานที่เขาทิ้งไว้กำลังรอการสานต่อ แต่ ความรู้สึกของมารดาห้องชายก็สำคัญ หล่อนเชื่อว่าอย่างไรเสีย ก้องเกียรติ ย่อมรักกษกรมากที่สุด

“แต่ละคนมีเส้นทางของตัวเอง แก่แค่เป็นตัวของตัวเองเข้าใจ”

“พี่จ้กรแน่ใจหรือว่าอยากให้แอมเป็นตัวของตัวเอง”

“หมายถึงมูมมอง วิธีคิด การปฏิบัติ อย่าดาร์กให้มากนัก”

“มีทางแก้ไขให้แอมไม่ต้องพาดพิงกับป้าบัวไหม”

“ตอนนี้จัดการเรื่องอื่นก่อนเถอะ”

อมลรดาสบตาเพื่อนรุ่นพี่ผ่านความมืด เมื่อจักรพลหันมาเผชิญหน้า
ด้วยท่าทางจริงจัง

“ฉันอยากขอเรื่องอะไรแกสักอย่าง”

“ว่ามาสิ”

“แกไม่ต้องพูดอะไรเลยก็ได้แอม แต่ขอให้ไปอยู่ข้างๆ คุณขจรที”

“แล้วป้าบัว...”

“ไม่อยู่หรอก นะ...แค่เบ๊เบ๊เดี๋ยวก็ยังมีดี ตอนที่ฉันออกมาตามหาแก
ฉันเห็นเขานั่งอยู่คนเดียว หน้าซีดจนน่าเป็นห่วง”

อมลรดาได้พิสูจน์ด้วยตาตัวเองในสิบลานาที่ต่อมา เมื่อพบขจรเกียรติ
นั่งโหล่ค้อมคอตกอยู่ตรงเก้าอี้บริเวณทางเดินชั้นล่าง ชายวัยกลางคนผู้รัก
ความสำราญดูแก่ลงอย่างน่าใจหาย ใบหน้าฉายเค้าความหล่อจากวัยหนุ่ม
บัดนี้หม่นหมองแทบไม่เหลือราศี ขจรเกียรติก็มอมมือที่วางประสานอยู่
เหนือตักอย่างเหม่อลอย หล่อนสังเกตเห็นน้ำตาหยดลงสู่มือคู่นั้น สองขา
จึงก้าวเดินอย่างเชื่องช้า ยอมเข้าไปนั่งเคียงข้างผู้ที่จมอยู่ในทะเลทุกข์เดียวกัน
อย่างเงียบเชียบ